

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 26 SAYI: 145 Temmuz-Ağustos 2015

İç Savaş Ortamında
Mevcut Durum

Kendi Güvenliğini Sağlama ve
Özsavunma

“Savaşın ve çatışmanın
bizim gibi sivillerin anlayamayacağı
bir iç mantığı vardır”
(Selahattin Demirtaş)

“Toyota Savaşı”nda
Yeni Gelişmeler

Legalizmin
“Devrimcilik” Oyunu

20 Temmuz'da Suruç'ta bir IŞİD militanın intihar eylemiyle birlikte Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş planının uygulamaya sokulması üzerine bir değerlendirme.

3

İÇ SAVAŞ ORTAMINDA
MEVCUT DURUM

Suruç katliamıyla birlikte HDP tarafından ortaya atılan "kendi güvenliğimizi kendimiz sağlayacağız" söylemleri ve bunun dayandığı özsavunma teorileri üzerine bir irdeleme.

10

KENDİ GÜVENLİĞİNİ
SAĞLAMA VE
ÖZSAVUNMA

Selahattin Demirtaş'ın Radikal gazetesine verdiği bir röportajda PKK eylemlerine ilişkin yaptığı bir "açıklama" üzerine.

17

"SAVAŞIN VE ÇATIŞMANIN
BİZİM GİBİ SİVİLLERİN
ANLAYAMAYACAĞI
BİR İÇ MANTIĞI VARDIR"
(SELAHATTİN DEMİRTAŞ)

IŞİD'in Toyota'larla sürdürdüğü saldırganlığı karşısında Peşmergelerin ve PYD/YPG'nin "Toyotalaştırılması" üzerine bir değerlendirme.

20

"TOYOTA SAVAŞI" NDA
YENİ GELİŞMELER

"İllegal" olma iddiasında olan ve her adımda kendisini legalleştiren MLKP'nin aldatıcı keskin söylemleri üzerine bir değerlendirme.

23

LEGALİZMİN
"DEVRİMCİLİK" OYUNU

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkili mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

İç Savaş Ortamında Mevcut Durum

“Bir kez daha yineleyelim: Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının yaptığı düzenlemeler ve bunlara bağlı (kanuni ya da kanun dışı) silahlı örgütlenmeler, doğrudan doğruya kendisine yönelik ‘darbe’ ya da ‘darbemsî’ şeylere karşı ‘silahla yanıt verme’ temelinde yapılan örgütlenmelerdir. Ancak bir çeşit ‘darbeye karşı önlem’ görüntüsünde alınan bu düzenlemeler, aynı zamanda doğrudan devlet iktidarına bir bütün olarak el koymak için, yani ‘darbe’ yapmak için gerekli yasal ve silahlı örgütlenmelerin sağlanmasını amaçlamaktadır. Bir yönüyle ‘savunucu’ görünen düzenlemeler, diğer yönüyle saldırganlığın önünü açmakta ve bunu ‘yasal’ hale getirmektedir.

Bu iç savaş hazırlığı ve tahkimatı karşısında düzen içi muhalefet partilerinin ya da ‘sol’ legalist örgütlenmelerin yapabilecekleri fazlaca bir şey yoktur. Yapabilecekleri (ki buna cüret edebilirlerse), parlamentoyu boykot etmekten bir adım öteye geçmez.

Asıl olan, Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının tüm devlet olanaklarını kullanarak ve bu kullanımını ‘yasal’ hale getirerek yürüttüğü iç savaşa yönelik silahlı örgütlenmesine karşı örgütlenmektir.

Böyle bir örgütlenme, hiç tartışmasız silahlı bir örgütlenme olmak durumundadır. Bu silahlı örgütlenme, bir yanılla iç savaşa karşı hazırlık ve mevzilenmeyi sağlarken, diğer yanılla bir bütün olarak siyasal iktidarın devrilmesini hedeflemek durumundadır. Daha açık ifadeyle, Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş örgütlenmesine karşı savaş, kesinkes silahlı bir örgütlenmeyi gerektirir ve bu silahlı örgütlenmenin hedefi siyasal iktidarın ele geçirilmesi olmak durumundadır.” (*Kurtuluş Cephesi*, “İç Savaş Tahkimatı”, Sayı: 142, Ocak-Şubat 2015)

“Bugün iç savaş hazırlıkları ‘soyut’ ya da ‘teorik’ bir varsayım olmaktan çıkarak somut ve maddi bir olgu haline gelmektedir. Daha açık ifade edersek, Recep Tayyip Erdoğan böylesi bir siyasal gelişmeyi hesaplayarak aylar öncesinden (ve hatta yıllar öncesinden) ‘silahlı direniş’ için hazırlık yapmıştır. Artık bu hazırlıklar uygulama aşamasına gelmiştir.

Bu gelişmeler karşısında MHP’nin tutumu hiç şüphesiz ‘devlet’ten yana olacaktır. Ve bugün ‘devlet’ AKP’dir, Recep Tayyip Erdoğan’dır. Dolayısıyla iç savaş girişimleri karşısında hızla AKP’ye yanaşacaktır. Bugün Devlet Bahçeli’nin AKP ile koalisyon hükümetine kapıları kapatan söylemleri terk edilecektir. Doğal olarak MHP’nin iç savaş girişiminde ‘taraf’ olması ‘çözüm

süreci'nin de tümüyle terk edilmesi demektir.

Böylece Recep Tayyip Erdoğan'ın kişisel otoritesine bağlanmış 'yasal' zor güçleri ve 'yasadışı' şeriatçı güçleri (bunlara islamcı faşist milisler demek pek yanlış olmayacaktır) kullanarak, özellikle 'Batı'da laik ve ulusalcı kesimlere yönelik terör eylemleri, MHP'nin devreye girmesiyle birlikte, ülke çapında bir zor, şiddet ortamı yaratacaktır.

Sözde bile olsa demokrasiyi ve seçimleri sadece kendi amaçlarına ulaşmanın basit araçları olarak gören şeriatçıların varolan iktidar olanaklarını kendiliğinden ve seçimler yoluyla terk edeceklerini beklemek saflıktan öte aymazlıktır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın, Mürsi örneğinden yola çıkarak geliştirdiği söylemlere bakıldığında 'sonuna kadar direnme'ye ve bunun için her türlü gücü ve aracı kullanmaya çalışacağından kimse şüphe etmemek zorundadır.

Böyle bir gelişme karşısında, CHP'nin sindirilmesi, toplumsal muhalefetin ezilmesi ve Kürt hareketinin üzerine gidilmeye çalışılması şiddetin yaygınlaştığı bir ortam yaratacaktır. Bu ortamda 'dış güçler'in, ama özellikle 'iç güçler'in, yani TSK'nın, 'ülkenin bekası ve milletin güvenliği' için devreye sokulması da bir diğer güçlü olasılıktır. Diğer ifadeyle, Recep Tayyip Erdoğan'ın kendi kişisel gücünü ve konumunu korumak amacıyla atacağı iç savaş adımları, yönetimin askerileştirilmesinin, askeri darbe yapılmasının da koşullarını yaratacaktır. Mısır örneği açıktır.

Bu olasılıklar karşısında Recep Tayyip Erdoğan'ın ya da AKP'nin 'akil insanları'nın 'insafa' geleceklerini beklemek de safdilliktir.

Yıllarca söylendi, söyledik: Şeriatçılar hangi yolla iktidara gelirlerse gelsinler, emperyalizmin çıkarlarına ne kadar sadık olurlarsa olsunlar, hiçbir koşulda iktidarlarını kendiliğinden ya da yasal yollarla terk etmeyeceklerdir. Geldikleri gibi gitmeyeceklerdir. Zaman zaman geri adım atıyor görünseler de, 'uzlaşmacı' tutum sergileseler de, her durumda bu tutum kendi konumlarını korumak ve gerçek yüzlerini gizlemek için yaptıkları manevralardan başka bir şey değildir. Mevcut yasallığın çerçevesi içindeymiş gibi görüntü sergilemeye yönelmelerinin bile kendi dinci ideolojileri tarafından meşrulaştırıldığı unutulmamalıdır. Bu nedenle Recep Tayyip Erdoğan'ın bugün sergileyeceği 'uzlaşmacı' tutum, her durumda bir iç savaş tehdidinin gölgesinde gerçekleşecektir.

Herşeyden önce kitlelerin ve özellikle de sol kitlelerin bunun bilincinde olmaları gerekir. Bu bilinç, aynı zamanda Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş girişimine ve askeri darbeye karşı örgütlenmeyi gerektirir. Bu bilinç ve buna uygun örgütlenme yapılamadığı sürece, TBMM yoluyla AKP'den 'hesap sormak' bile olanaklı değildir.

İşte seçimlerin bir 'umut', bir 'çıkış' olarak görüldüğü bir ortamda ülkedeki siyasal gelişmelerin yönü ve olası durumlar budur. Sözcüğün tam anlamıyla, gerçek bir demokrasinin olmadığı bir ülkede 'demokratik seçimler', sadece toplumsal muhalefeti oyalamaktan, pasifize etmekten ve düzen içi role sunmaktan öte bir sonuç üretmez.

Elbette sivil insanların silahlı bir güce karşı durabilmesi, basit bir 'direniş' örgütlenmesi ile gerçekleştirilemez. Bu ortamda, sivil insanların, ister faşist-milliyetçi, ister faşist-şeriatçı olsunlar silahlı bir güce karşı silahlanmaktan ve savaşmayı öğrenmekten başka seçenekleri yoktur.

(*Kurtuluş Cephesi*, "Seçim ve İç Savaş", Sayı: 144, Haziran-Temmuz 2015)

Sıradan (amiyane) bir ifadeyle, Türkiye, "her an her şeyin olabildiği" bir ülkedir. Dışsal bir gözlemlerle bile, Türkiye'de ekonomik, toplumsal ve siyasal olayların ne yönde gelişeceğini, ne yöne akacağını ve hangi sonuçları üreteceğinin belirsiz olduğu kolayca

görülebilir.

Türkiye, siyasetinden siyasetçilerine, legalist "sol"dan "medya"ya kadar, "şok" ya da "flaş" haberlerle, söylemlerle, kurgularla ve nihayetinde köşe yazarlarının, televizyon "tartışmacılarının" ve elbette günü kurtar-

makla yetinen “sol”un ortaya attığı “senaryo”larla çizilen “beklenmedik” olayların geliştiği bir ülkedir. (Tam anlamıyla olgunlaşmış olmasa da *milli krizin sürekli varlığı* esprisi.)

7 Haziran seçimleri *öncesinde* en büyük “merak” konusu, HDP’nin %10 seçim barajını geçip geçmeyeceği olmuştur. Birbiri ardına yayınlanan anketlerin kimisine göre HDP barajı geçerken, kimilerine göre “kıl payı” ile barajın altında kalacağı öngörülmekteydi. HDP’nin seçim barajını geçmesi durumunda AKP’nin mecliste çoğunluğu yitireceği hesaplandığından, tüm dikkatler buna yöneldi. Ve HDP’nin %13 oy alarak barajı geçmesiyle birlikte yeni bir “dönem” başlamış oldu.

7 Haziran *akşamından* itibaren yeni “dönem” ilişkin “senaryo”lar da, AKP dışındaki %60’lık “muhalafet bloku”nun nasıl bir koalisyon hükümeti kurabileceği noktasında yoğunlaştı. Devlet Bahçeli’nin olası koalisyon “senaryo”larına ilişkin gece yansı yaptığı açıklamaya rağmen, sağdan sola, yandaş “medya”dan “merkez medya”ya kadar hemen her yerde koalisyon “senaryo”ları konuşulmaya ve yazılmaya devam edildi.

Bu hava içinde girilen yeni dönemin niteliği, özellikleri ve yönelimleri kolayca bir yana itildi. Recep Tayyip Erdoğan’ın şahsında dinci/şeriatçı kesimlerin hiçbir koşulda ele geçirdikleri hükümet iktidarı kendiliğinden ya da mevcut düzenin mevcut yasalığı çerçevesinde bırakmayacakları gerçeği görmezlikten gelindi.

Birkaç bilimsellik kaygısı taşıyan insanların¹ dışında hemen hemen tüm “sol” (hiç tartışmasız HDP “bileşenleri”ni de kapsayan “legalist sol”) meclis “aritmetiği”nden yola çıkarak mevcut düzenin “restorasyon”una “banko” oynadılar. Her ne kadar seçim arifesinde HDP binalarında ve Diyarbakır’da patlayan bombalar “başka” şeylerin de olabileceğinin göstergesi olarak kabul ediliyor

¹ Örneğin Ergin Yıldızoğlu, seçimlerden iki gün sonra yazdığı yazıda şöyle demektedir: “Muhalafetin meşruluğunu tanımadığını, yasaları umursamadığını seçimlerden önce birçok kez kanıtlayan AKP’nin bu yeni gerçekliğe direnmek için çeşitli maceralara kalkışma, en radikal kesimleri harekete geçirmeyi deneme olasılığı da vardır. Şimdi yeni bir gerçeklik var ama ne kadar süreceği belli olmayan, yeni, çok tehlikeli bir dönemin başladığı da bir gerçek.” (*Cumhuriyet*, 9 Haziran 2015)

² Selahattin Demirtaş, seçimlerden beş gün son-

görünse de,² mevcut düzenin “restorasyonu” hesapları içinde kaybolup gitti.

Tüm dikkatler “yeni meclis” aritmetiği içinde oluşturulacak koalisyonlara yöneltildiğinden Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş hazırlıkları kolayca unutturuldu. HDP’nin seçim barajını geçme “başarısı”nın getirmiş olduğu “umut” ve “moral”le yeni bir bekleme dönemi (bekle-gör) başladı.

Bu bekleme tutumunun en temel özelliği, siyasetin tümüyle HDP’ye bırakılmış olmasıdır. Böylece toplumsal muhalafet, asıl olarak da “örgütlü legalist sol” HDP’nin “yüksek siyaseti”nin sıradan izleyicisi olarak günlük yaşama gömüldü.

Bu unutulmuşluk ve “restorasyon” beklentileri arasında meclis başkanlığı seçiminde AKP ile MHP’nin açık işbirliği biraz “moral bozucu” olmuşsa da, fazlaca önemsenmedi. AKP’nin CHP ile koalisyon görüşmelerine başlaması da “restorasyon” beklentilerini artırdı.

20 Temmuz günü Suruç’ta patlayan IŞİD bombası ve 31 kişinin³ katledilmesi, “Kobanê’deki çocuklara oyuncak götürülmesi” söylemi içinde, “dışsal” bir gelişme olarak gösterilmeye kalkışıldı. Böylesi bir saldırının yaratacağı etkiler ve sonuçlar görmezlikten gelindi. “Suruç’ta 32 devrimci *yurttaşımızın* bombalı suikast sonucu yaşamını yitirmesi”nin⁴ ardından “intikam yeminleri” edilirken⁵, katledilenlerin cenaze törenleri bile geçiştirildi.

22 Temmuz günü “Apocu fedai timi”nin

ra, 12 Haziran’da, Diyarbakır bombalaması üzerine şunları söyleyebilmiştir: “Eğer burada yüzlerce ölü çıkarılabilirse büyük bir kaos, kargaşa ortamı yaratılmak istenecek. Diyarbakır’dan başlanarak iç çatışma giderek iç savaş görüntüsü uyandırılmak istenecek, belki seçim yapılamayacak ve önü alınmaz bir Suriyeleşme sürecine girecektik.” Demirtaş, “dün”e ilişkin bu değerlendirmesini “yann”a ilişkin şu değerlendirmeye tamamlamıştır: “IŞİD bağlantılı, yerelde de IŞİD destek sunan güçler, hücre biçiminde, kaygım odur ki Türkiye’nin yüzlerce yerine eylem talimatı bekliyorlar.”

³ “Resmi” açıklamalarda Suruç’ta ölenlerin sayısı 32 olarak verilmektedir. Bombalı saldırıyı gerçekleştiren IŞİD’çi bu sayıya dahil edilmiştir.

⁴ İtalikler bize ait –KC. Barbaros Tantan, *ilerihaber.org*, 26 Temmuz 2015.

⁵ “32 pırlanta gibi genç, 32 yaşam, 32 gelecek, 32 umut, 32 yeni dünya, 32 şiir, 32 roman, 32 şarkı... Uzatmıyorum, intikamını alacağımıza dair namusum ve şerefim üzerine yemin ediyorum...” Doç. Dr. Emre Güranlı, “Yazamıyorum”, *ilerihaber.org*, 26 Temmuz 2015.

“Suruç katliamına misilleme olarak” Ceylanpınar’da iki polisi öldürmesinin ardından, 23 Temmuz günü “İŞİD Kilis’te karakola saldırdı/Bir astsubay şehit oldu” haberi manşetlere çıktı. Ünlü “angajman kuralları” çerçevesinde “misliyle” karşılık verilerek İŞİD “mevzileri” vuruldu.⁶

Sözde “karakol saldırısı”nın hemen ertesi günü, 24 Temmuz akşamı Irak’taki PKK “hedefleri” bombalandı. PKK’nin “ateşkes”i sona erdirdiği haberleriyle birlikte ülke çapında yoğun bir gözaltı ve tutuklama operasyonu başlatıldı. “Resmi” açıklamalara göre, 24-30 Temmuz günlerinde 39 ilde düzenlenen polis operasyonlarında 1.300 kişi gözaltına alındı.⁷

Böylece Recep Tayyip Erdoğan’ın “Türkiyesi” üç “terör” örgütüne yönelik (İŞİD, PKK ve DHKP-C) üç “cephe”de savaşa girişti.

Kandil ve diğer PKK “savunma alanları” neredeyse her akşam uçaklarla bombalanırken, PKK’nin şehir örgütlenmesinin eylemleri birbiri ardına geldi. Bu gelişmelerle birlikte “üç cephede savaş” sadece PKK’ye yönelik askeri operasyonlarla sürdürülen “tek cephe savaşı”na dönüştü.⁸

Tüm bu olaylar olurken pek fazla dikkat çekmeyen, ama neredeyse tüm politik ve askeri gelişmeleri belirleyen bir “olay” ortaya çıktı.

“Olay”, 8 Temmuz’da, “Obama’nın İŞİD’le Mücadele Özel Temsilcisi Emekli Orjeneral John Allen başkanlığındaki ABD heyeti ile Dışişleri Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu başkanlığındaki Türk heyetinin, İŞİD’le mü-

⁶ Bunun İŞİD’in düzenlediği bir “karakol saldırısı” olmayıp, yaralı bir İŞİD’çinin sınıır geçmesinin askerlerce engellenmesi sonucu meydana gelmiş bir olay olduğu olayların tozu dumanı arasında kaybolup gitti.

⁷ “Resmi” açıklamaya göre 1.302 kişiye gözaltı işlemi uygulandı ve 847 PKK’li, 137 İŞİD’çi ve 77 DHKP-C’li gözaltına alındı.

⁸ Sırrı Süreyya Önder, PKK’yi hedefleyen askeri operasyonları şöyle yorumlamıştır: “Bu, askeri bir operasyon değil. Askerler eliyle askerler üzerinden yürütülen tamamen siyasi bir operasyondur. Şu an ülkede müstafi bir hükümet, demokrasinin ve kendi siyasi tarihimizin bütün temayüllerini yok sayarak, toplumsal maliyeti korkunç boyutlara ulaşabilecek bir iktidarda kalma, iktidarı terk etmeme savaşı başlatmıştır.” Oldukça “netameli” olan bu yorum, en yalın haliyle bile savaşın politikanın başka araçlarla (zor araçlarıyla) sürdürülmesi olduğu gerçeğini ajitasyona kurban etmektedir.

cadele ve olası Musul operasyonu için İncirlik Üssü’nün kullanılmasını içeren yaklaşık sekiz saatlik bir görüşme gerçekleştir” mesiydi. Sekiz saatlik görüşme sonrasında “ tarafların mutabakata vardıkları” açıklandı.

23 Temmuz’da Obama ile Recep Tayyip Erdoğan’ın “telefon görüşmesi”yle “resmi” hale getirilen bu “mutabakat”ın her ne kadar ABD’nin İncirlik Üssü’nü Suriye ve Irak’a yönelik harekâtlarda kullanmasına ilişkin olduğu açıklanmışsa da, “diğer taraf”ın, yani Türkiye’nin bu “mutabakat”tan ne elde ettiği gayri-resmi olarak bile açıklanmadı.

20 Temmuz Suruç katliamı sonrasında başlatılan askeri ve polisiye operasyonlarda PKK’nin özel hedef olarak seçilmesi, özellikle de “Kuzey Irak’taki PKK hedeflerinin” F-16’larla “vurulması”, ABD ile yapılan anlaşmanın ana unsurlarından birisinin *Kuzey Irak hava sahasının* Türk uçaklarına açılması olduğunu gösterdi.

Bilinebileceği gibi, 2003 yılında Irak’ın Amerikan emperyalizmi tarafından işgaliyle birlikte Kuzey Irak hava sahası Türk uçaklarına kapatılırken, aynı zamanda TSK’nin Kuzey Irak’a yönelik her türlü *kara harekâtı* da yasaklandı.⁹

TSK’nin Kuzey Irak’a yönelik hiçbir askeri harekât düzenlemeyeceğine ilişkin “politika” ABD yasasıyla kayıt altına alınmış ve “Dubai Mutabakatı”yla¹⁰ son haline getirilmiştir.

Bugün F-16’ların “Kuzey Irak’taki PKK hedefleri”ne hemen hergün saldırı düzenlemesi yeni bir durumdur ve İncirlik Üssü’nün Suriye ve Irak’a yönelik ABD operasyonlarında kullanılmasının kabul edilmesinin bir sonucudur.

“Olay”, yani ABD-Türkiye “mutabakatı” birkaç “köşe” yazısının¹¹ dışında hemen he-

⁹ Bu yasalar, ABD Temsilciler Meclisi’nin 3 Nisan 2003’de ve ABD Senatosu’nun 7 Nisan 2003’de kabul ettiği ve W. Bush’un 16 Nisan 2003’de imzalayarak yürürlüğe giren HR 1559 [108] numaralı “Savaş Dönemi Acil Ek Ödenekler Yasası”yla (“*Emergency Wartime Supplemental Appropriations Act*”) kayıt altına alınmıştır. Daha geniş bilgi için bkz. *Kurtuluş Cephesi*, Sayı: 116, Temmuz-Ağustos 2010.

¹⁰ “Dubai Mutabakatı”, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan ile ABD Hazine Bakanı John Snow arasında 22 Eylül 2003 tarihinde Dubai’de yapılan anlaşmadır. Bu anlaşmayla Türkiye ABD’nin 16 Nisan 2003 tarihli yasasına uyacağını taahhüt etmiştir.

¹¹ Günlük gazetelerin bu tür “köşe” yazılan, o günün haberlerine sadece bir “yorum” yazmış olmak için yazılan yazılardır. Bu nedenle ne ele alınan “olay”,

men hiç önemsenmezken, KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Besê Hozat, *15 Temmuz'da Özgür Gündem*'de yayınlanan yazısında "yeni" bir süreçten söz ederek, bu "süreç, devrimci halk savaşı sürecidir" beyanında bulunmuştur.¹²

Besê Hozat'ın bu beyanı ve ardından Cemil Bayık ve Murat Karayılan'ın açıklamaları, "Kandil'in HDP'ye "ayar verdi" şeklinde yorumlara yol açmıştır.

ne de buna ilişkin yapılan "yorum", herhangi bir günlük haber gibi kolayca geçiştirilmekte ve hatta yazar tarafından bile unutulmaktadır. Belki de "fıkra" yazarlığı konusunda Y. Küçük'ün bir zamanlar yazdıkları bu tür "köşe" yazarları için geçerli olabilir:

"Deha, geçiciye kapılmamak olduğuna göre, 'dahi' gazeteci olamaz. Çünkü gazeteci geçiciyi, önceli yaşayan kimsedir; günlük olanı abartma eğilimi taşıyan kalemdir. Aslında telefon ve daktilo bile denebilir. Bir adım daha atılabilir; gazeteciden yazar bile olamayacağı haklı olarak söylenebilir. Yazarlık, gazetecilik bırakıldıktan sonra başlar. Balzac, gazeteciliği bırakmakla ne kadar iyi etti, yazar oldu. Balzac, belki de dehasının ilk işaretlerini bu kararıyla verdi.

...Türkiye'de her gün yazan fıkra yazarı geleneği bir yoksulluğun işaretidir. Yazanlar açısından büyüğe bir dramdır; hep geçici'yi kalıcı yapmaya çalışmanın trajik örneklerini vermek durumunda kalıyorlar. Türkiye açısından ise tam bir trajediyi sergiliyorlar: Düşün alanını tutuyorlar. Gresham'ın kötü paranın iyi parayı kovma yasası türünden bir etkileme ile Türkiye'nin teorik sığınağına katkıda bulunuyorlar.

Bu sonucu formüle edebilirim: Türkiye'de fıkra yazarlığı geleneği, deha ve teori yoksulluğunun kanıtıdır." (Yalçın Küçük, *Aydın Üzerine Tezler-3*, s. 18-19, Ekim 1987)

¹² Besê Hozat bu yazısında şöyle söylemektedir: "Erdoğan seçim sonrası Türkiye'yi kilitlemiş, rehin almış durumda. Bu kilidi açmak, rehine durumunu ortadan kaldırmak gerekiyor. 7 Haziran seçimleri üzerinden bir ayı aşkın bir zaman geçmesine rağmen sanki Türkiye'de seçimler olmamış, AKP iktidardan düşmemiş gibi bir durum yaşanıyor. AKP her gün onlarca tutuklama yapıyor, gerilla noktalarını bombalıyor, yurtseverleri katlediyor, karakol, baraj ve askeri yol yaparak savaşı sürdürüyor, ciddi bir tepki yok. Varsa da çok cılız. AKP topyekün bir savaş yürütüyor buna karşı demokratik siyasetin ciddi bir muhalefeti gelişmiyor. Toplumsal direniş zayıf kalıyor. Yine AKP, İmralı işkence sistemini ağırlaştırarak sürdürüyor, halkların birliğini, Türkiye'nin demokrasi ve barış umutlarını dinamitliyor buna karşı seyirci pozisyonu aşılmıyor. Oysa tam da bu noktada kıyamet kopartılmalı, yer yerinden oynanmalıdır.

Bu dönem her bakımdan çok aktif bir mücadele dönemidir. Devrimci halk savaşı dönemidir... Tek bir insanın tutuklanmasına müsaade etmeyecektir. Hiç kuşku yok ki artık gerilla da bu alçakça saldırılara ve soykırım politikalarına göz yummayacaktır. Bundan sonra gerilla soykırım operasyonlarına, karakol-kalekol yapımlarına, askeri amaçlı baraj ve yol yapımlarına gereken karşılığı verecektir."

Toplumsal muhalefet "siyaset"i HDP'ye bırakarak günlük yaşama döndüğü ve hemen herkesin koalisyon görüşmelerini izlemekle yetindiği bir "bekleme" döneminde, ABD-Türkiye "mutabakatı"nın hemen sonrasında ve de Suruç katliamının birkaç gün öncesinde "Kandil"den gelen "mesajlar" ("çok aktif bir mücadele dönemi", "devrimci halk savaşı dönemi" vb. açıklamaları) "birşeylerin" olduğunu ve döndüğünü göstermektedir.

"Derin" ya da "yüksek" siyaset, hiç kuşkusuz "derin" bilgiye dayanır. Suruç katliamından önce ve "mutabakat"ın hemen ardından en üst düzeyden "Kandil"den yapılan açıklamalar, açık biçimde "Kandil"ın ABD-Türkiye "mutabakatı" konusunda ayrıntılı ve somut bilgiye sahip olduğunu göstermektedir.

Tüm bu gelişmeler ve "olay" içinde, Recep Tayyip Erdoğan'ın iktidarda kalmaya ve iktidarını pekiştirmeye yönelik iç savaş planları ve hazırlıkları uzun süredir yapılıyor olsa da, 7 Haziran seçimlerinde AKP'nin meclis çoğunluğunu yitirmesiyle birlikte birkez daha ve yeniden kuvveden fiile geçmiştir. (Anımsanacağı gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş girişimi ilk kez 11 Mayıs 2013 tarihinde Reyhanlı bombalamasıyla gerçekleşmiştir.)

İç savaş planı, sözcüğün günlük anlamıyla, bir "kargaşa" ("kaos") ortamı yaratılarak toplumsal muhalefetin sindirilmesi ve bu "kargaşa" havası içinde toplumun mutlak biçimde kutuplaştırılmasıdır. Bu yönden bakıldığında, Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş planı ve girişimi, Gezi Direnişi'yle fiili hale gelmiş olan toplumsal muhalefeti tasfiye etmeye yönelik bir zor, şiddet ve terör hareketidir. Ancak bu plan, aynı zamanda toplumu kutuplaştırmayı hedeflediğinden toplumsal çatışmaları (iç çatışmaları, iç savaşın fiili gerçekliği) kaçınılmazlaştırır.

Bunun ilk belirtileri, 31 Temmuz günü Pozantı'da PKK'nin gerçekleştirdiği eylem sonrasında ortaya çıktı. Gazete "haber"lerine göre, PKK eylemini "protesto eden vatandaşlar, D-750 karayolu ile otoyolu ulaşımına kapattı". Yine aynı gürüh eylemde yaşamını yitiren iki PKK'linin cenazelerini alıp yakmaya kalkıştılar.

Pozantı olayının en belirgin tarafı, sokağa çıkanların MHP'lilerden daha çok AKP'li-

ler olmasıdır. Bu da, Gezi Direnişi sırasında Recep Tayyip Erdoğan'ın "yüzde elliye evlerinde zor tutuyoruz" sözünün uygulamaya sokulacağına izlerini taşımaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın ABD'yle varılan "mutabakat" çerçevesinde uygulamaya soktuğu iç savaş planının diğer bir yanı da, estirilen terör ortamında insanların toplu bulunan yerlerden uzak durmaya başlamasıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, 7 Haziran seçimlerinden sonra "siyaset"i HDP'ye ihale etmiş olan toplumsal muhalefetin günlük yaşama dönüşü, iç savaş terörü karşısında yoğun bir korku ortamı yaratması şaşırtıcı değildir.

Böyle bir çatışma ve savaş ortamı, hiç şüphesiz eşit ve denk güçlerin karşılıklı (silahlı) çatışması olmayacaktır. Bir taraf, elinde tuttuğu tüm devlet olanaklarını, ülke içindeki ve dışındaki tüm dinci/şeriatçı silahlı güçleri sonuna kadar kullanabilirken, diğer taraf (toplumsal muhalefet) örgütsüz, öncüsüz ve silahsız olacaktır.

Bu çatışma ve savaşın nasıl sonuçlanacağı şimdiden açıktır. Örgütsüz, öncüsüz ve silahsız toplumsal muhalefet güçlerinin bu savaşı kaybedeceğini, hatta böyle bir savaşa girişmeksizin "yenileceği"ni söylemek "kahin"lik olmayacaktır. Suroç katliamından sonra ortaya çıkan olgular bunları göstermektedir.

Bugün İstanbul'un bazı mahalleleri dışında insanlar sokağa çıkmaktan, toplu olarak bir araya gelmekten kaçınmaktadırlar. IŞİD adı altında "intihar eylemcileri"nin her yerde katliam yapacağı beklentisi ve korkusu giderek yaygınlaşmaktadır.

NE YAPMALI?

Hiç tartışmasız böylesi bir terör ortamında geniş halk kitlelerinin korunması en temel sorun olarak görülecektir. Doğal olarak "kitlenin korunması"ndan söz edildiğinde, ilk akla gelen de, "kitlenin kendisini koruması", yani "*özsavunma*" olmaktadır.

Özsavunma denildiğinde de, yine ilk akla gelen 1989 öncesinde DY'nin ortaya attığı, mahallelerin girişlerinde "kimlik kontrolü" yapılmasının bir adım ötesine geçmeyen ve Gramsci'nin fabrika işgalleri döneminde ortaya çıkan "fabrika komiteleri"nin basit bir kopyası olan "direniş komiteleri" olmaktadır.

Bugün, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi MHP'li faşist milislerin saldırılarına karşı büyük kentlerde gecekonduların semtlerinin korunması diye bir sorun yoktur. Bugünün sorunu, bir tarafıyla IŞİD vb. şeritçi-faşist güçlerin toplu imhaya yönelik bombalı saldırılar ("intihar eylemleri"), diğer tarafıyla (ki belirleyici olan yandır) Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş girişimidir. Bu tür "intihar eylemleri"ne karşı eski tarzda, yani "direniş komiteleri" türünden örgütlenmelere gidilmesini "önermek", kitleyi savunmasız bırakmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Daha da önemli olan iç savaş girişimidir. Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş girişimi, MHP'li ya da IŞİD'çi faşist milislerin başat rolü oynadıkları bir savaş değildir. Bu iç savaş girişiminde ana güç, devletin resmi zor güçleridir. Bu resmi zor güçlerine karşı "özsavunma birlikleri" vb. şeylerden söz etmek, insanları aldatmaktan ve oyalamaktan başka bir anlama gelmez. Açıktır ki, devletin resmi zor güçlerine karşı "direnme", doğrudan bu güçlere karşı örgütlenmeyi öngerektirir. Üstelik 70'lerin Türkiye'sinden farklı olarak, kentleşme artmış ve büyük kentlerdeki gecekondular mahalleleri (Gazi vb. birkaç istisna dışında) büyük ölçüde "toplular konutları"na dönüşmüştür. Bu toplular konutlarında (TOKİ konutları) insanlar tekil aile olarak yaşamaktadırlar. Buralarda "komiteler" örgütlemek olanaksızdır.

Büyük kentlerde bu gelişmeler olurken, Anadolu'nun değişik il ve ilçelerinde durum farklıdır. Buralarda tekil ailelerin yaşam alanları kısmen değişmiş olmakla birlikte, eskisi gibi belirli bölgelerde ve mahallelerde toplu olarak bulunmaktadır. Buralara yönelik saldırılara karşı (ister resmi zor güçlerinin saldırıları olsun, isterse IŞİD vb. faşist milis saldırıları olsun) belli ölçülerde toplu örgütlenmeye gitmek olanaklıdır. Ancak bu örgütlenmeler, DY'nin "direniş komitesi" türünden sadece ajitasyona dayalı ve günü geçirtirmeye yönelik "sözde" örgütlenmeler olmamalıdır. Bireysel ya da araçlarla gerçekleştirilen "intihar eylemleri"ne karşı mahalle girişlerinde "nöbet tutmak" yerine, bu tür eylem girişimlerini önceden saptayabilecek ve bunları hızla kitleye ulaştırabilecek bir örgütlenme yaratılmalıdır. Öte yandan iç savaşın asli unsuru olarak devletin resmi zor güçleri harekete geçirildiğinden, bu örgütlenme polis operasyonlarına karşı bir çeşit

“uyan sistemi” olmalıdır. Hiç tartışmasız bu örgütlenmeler yarı-legal örgütlenmeler olmalıdır.

Henüz iç savaşın başlangıcındayız. Süreç içinde devletin zor güçlerinin ve faşist milislerin nasıl bir yol izleyecekleri, hangi taktikleri geliştirecekleri bugünden bilinmemektedir. Bu nedenle yapılacak örgütlenmeler, sadece varolana yönelik değil, olası her türlü yol ve yöneme karşı örgütlenme olmalıdır. Bunun “abartılı” bir örgütlenme olacağı ileri sürülebilir. Ama unutulmamalıdır ki, Gezi Direnişi sırasında “eli sopalı” saldırganlara karşı alınması gereken önlemleri (kitlerin “korkacağı” gerekçesiyle) almayanlar ve bunları “abartılı” bulanlar, insanların ölümleri karşısında çareyi suskunlukta bulmuşlardır.

Recep Tayyip Erdoğan’ın ABD “mutabakatı” çerçevesinde yalın bir “PKK terörü” sorununa dönüştürdüğü iç savaş girişimi karşısında, “köylerde, kentlerde, mahallelerde

yer altı sistemi, tüneller, mevzi sistemi geliştirmeli” (Cemal Bayık) de denilebilir. Ancak böylesi bir “sistem”, açık savaş koşullarının altında belli ölçüde işlevsel olacağı, ama “örtülü” iç savaş koşullarında ve toplu konutlarda işlevsiz kalacağı açıktır.

Dün olduğu gibi bugün de Türkiye’deki temel sorun, silahlı devrimci mücadelenin güçsüz ve etkisiz oluşudur. Olması ve yapılması gereken, gerilla savaşının, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak yürütülmesi, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasıdır. Eğer kitleler, gerilla savaşını politik mücadelenin temel aracı olarak kabul eder ve uygularlarsa, gerek devletin resmi zor güçlerinin saldırıları, gerekse şeriatçı faşist milis saldırıları püs-kürtülebilir ve etkisizleştirilebilir.

Bugün en acil görev, halk kitlelerinin Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş girişimine karşı örgütlenmesi ve silahlı devrimci mücadelenin güçlendirilmesidir.

“Marksizm, çok değişik mücadele biçimlerini kabul eder; ve onları ‘uydurmaz’, ama sadece genelleştirir, örgütler, hareketin gelişiminden doğan devrimci sınıfın mücadele biçimlerine bilinçli bir ifade verir. Bütün soyut formüllere ve bütün doktriner reçetelere kesin olarak düşman olan marksizm, hareket geliştikçe, kitlelerin sınıf bilinci arttıkça, ekonomik ve siyasal bunalımlar keskinleştikçe, yeni ve daha değişik savunma ve saldırı yöntemlerini sürekli olarak doğurarak ilerleyen *kitle* mücadelesine karşı dikkatli bir tutum takınılmasını gerektirir. Marksizm, bu nedenle, herhangi bir mücadele biçimini kesinlikle reddetmez. Marksizm, hiç bir koşul altında, sadece verili bir anda olanaklı olan ve var olan mücadele biçimleriyle kendisini sınırlandırmaz; verili bir döneme katılanların bilmediği, verili toplumsal durum geliştikçe *kaçınılmaz olarak* ortaya çıkan yeni mücadele biçimlerini kabul eder. Bu yönden marksizm, eğer böyle ifade edebilirsek, kitle pratiğinden *öğrenir* ve “sistem kurucuları”nın kendi köşelerinde yaptıkları çalışmalarda icat ettikleri mücadele biçimlerini kitlelere *öğretmeye* kalkışmaz. Biliyoruz ki, –örneğin, Kautsky, toplumsal devrim biçimlerini incelerken böyle demişti– yaklaşan bunalım, bizim şimdiden öngöremeyeceğimiz yeni mücadele biçimlerini ortaya çıkaracaktır.” (Lenin, *Genilla Savaşı*.)

Kendi Güvenliğini Sağlama ve Özsavunma

Suruç katliamıyla birlikte “kendi güvenliğimizi kendimiz alacağız” ya da “özsavunmayı kendimiz sağlayacağız” şeklinde bir söylem gelişti. Bu söylemin *çıkış noktası*, Suruç katliamını gerçekleştiren “intihar bombacısı” IŞİD’linin “devlet” tarafından engellenmediği, “halkın güvenliği”nden sorumlu “devletin” halkın güvenliğini sağlamadığıdır. Böylece devletin kitlenin güvenliğini sağlayamadığı koşullarda kitlenin kendisini koruması gerektiği sonucuna ulaşıldı.

Suruç katliamından sonra, biraz tarih, dünya, savaş vb. konularda bilgisi olan hemen herkesin “özsavunma” olarak bildiği “kendi güvenliğini kendinin sağlaması” söylemini ilk dile getiren Hatip Dicle oldu.

Hatip Dicle, *21 Temmuz*’da şunları söyledi: “Suruç’taki olay bize şunu dayatıyor. Halk olarak güvenliğimizi kendimiz almak durumundayız. Özsavunmamızı kendimiz sağlamak durumdayız. Bu ille de sadece silahlı olmak zorunda değil, özsavunma halkın örgütlülüğü demektir. Her mahallemizde her sokağımızda kim giriyor, kim çıkıyor, kurumlarımıza kimler giriyor kimler çıkıyor hepsini takip edeceğiz. Kendi güvenliğimizi kendimiz almak durumdayız.”

Ardından Selahattin Demirtaş da aynı konuya girerek, “Artık halkımızın kendi güvenliğini almak durumunda. Tüm il ve ilçe teşkilatlarımız kendi güvenlik tedbirlerini almalıdır” dedi.

Ve daha bu konuşmaların (deyim yerindeyse) “mürekkebi” kurumadan, ilk “icraat” Van’ın Başkale ilçesinden geldi.

Gazetelere göre, Başkale’de “Belediye

zabıta ekipleri ile HDP ve DBP’li yöneticiler güvenlik önlemi aldı”. Haberin devamında, HDP ilçe eşbaşkanı’nın, “halkımızın güvenliğini sağlamak için tedbir alıyoruz. Bu yüzden belediye zabıta ekipleri ve HDP ile DBP yöneticilerimizi cami önlerinde görevlendirdik. Halkımız güven içinde Cuma namazını kılsın.” dediği aktarıyordu.

Böylece “kendi güvenliğimizi kendimiz alacağız” söylemi daha ilk günden “karikatürize” edilmiştir.

Konu hakkında biraz daha bilgisi olanlar ya da konuya biraz daha ciddi yaklaşanlar ise, sorunun “özsavunma” olduğunu söylediler.

Mustafa Karasu, “IŞİD her tarafta saldırıyor. Halk savunmasız kalıyor... Bugün Suruç’ta, yarın başka yerde saldırı olacaktır. Kürt halkının acilen kendisini yönetecek, öz savunmasını sağlayacak bir örgütlemeye ihtiyaç duyduğu ortaya çıkmıştır. Kürt halkı kendi savunmasını AKP’nin insafına bırakmaz. AKP’nin insafına bırakmak, çetelerin insafına bırakmaktır.” derken, bir başkası “özsavunma”nın A. Öcalan’ın “konsepti” olduğunu söyleyerek konuyu daha da öznel-leştirdi.*

Atılım gazetesinde yazan bir üçüncü şahıs, “DAİŞ faşizmine karşı savaş”tan söz ederek “özsavunma”yı şöyle tanımladı: “Özsavunma, ferdi/ailevi/semte esaslı güvenlik olduğu için savunmaya dairedir, merkezi yapısı esnek bir nefsi müdafaa hattıdır ve her aşamasını halk, mesela ferdi araçlar ve nö-

* Nazan Üstündağ, *Özgür Gündem*, 24 Temmuz 2015.

betlerle doğrudan örgütler. Yakın tehlike altındaki kesimler buna ne kadar erken yönelirlerse muhtemel kayıplarını o oranda azaltırlar.”*

PKK'nin “teorik yayın organı” *Serxwebûn*'da yayınlanan bir yazıda ise “özsavunma” şöyle tanımlanmaktadır:

“Öz savunma veya meşru savunma diyelim, her canlının kendini savunmasını, korumasını ifade eden bir durumdur. Canlı olarak var olmanın üç temel ögesinden birini oluşturuyor. Beslenme ve üremenin yanında üçüncü öge olan güvenlik ve korunmadır. Bunun için kendini savunma önemlidir. Yoksa kendini savunmazsan nasıl koruyacaksın, güvenliğini nasıl sağlayacaksın. Öz savunma demek güvenliğini sağlamak demektir. Özünü, kendini savunmaktır. Bu canlılar için en doğal hak olarak görülüyor. Devredilemez, reddedilemez en temel canlı olma hakkı, insan için de en temel insan hakkı, en meşru haktır. Onun için buna meşru savunma hakkı da deniliyor. Öz savunma, meşru savunma kapsamında değerlendirilen bir duruştur.”

Şüphesiz “özsavunma”ya ilişkin çok daha naif öneriler ve söylemler de olmuştur. Örneğin, kadınlara yönelik şiddet karşısında “özsavunma komiteleri erkek şiddetini azaltır” söylemleri geliştirilmiştir.

Bütün bu sözlerden ve söylemlerden gerçek bir özsavunmaya ilişkin “ortak” bir şeyler bulmak pek de kolay değildir. Bir in-

sanın (kadın ya da erkek) kendisini koruması “özsavunma” olarak tanımlandığında, doğal olarak doğadaki pek çok canlının bir tehlike karşısında “kendisini koruması” da pekala “özsavunma” olarak tanımlanabilir. Bu kargaşa ve karmaşanın ortadan kaldırılması için, herşeyden önce “özsavunma” kavramının tarihteki, özellikle de devrimci savaş tarihindeki yerini doğru ve tam olarak ortaya koymak gerekir.

SİLAHLI ÖZSAVUNMA

“Özsavunma”, pek çok sözcük gibi, tek başına nitelik belirleyici değildir. Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, doğadaki tüm canlıların bir tehlike karşısında kendisini koruması çok kolaylıkla “özsavunma” olarak adlandırılabilir. Ama marksist-leninist yazında “özsavunma” kavramı, doğrudan halk savaşlarıyla birlikte kullanılan bir kavram haline gelmiştir. Bu haliyle “özsavunma”, devrimci halk kitlelerinin silahlı saldırganlara karşı kendisini *silahla* korumaları demektir. En gelişkin örneği Vietnam halk savaşında ortaya çıkmıştır.

Giap şöyle yazar:

“Halk savaşı vermek için, silahlı güçler, *ana kuvvet birlikleri, bölgesel birlikler, milis ve özsavunma (self-defense) birliklerini* içeren uygun örgütlenme biçimlerine sahip olmalıdır. Ana kuvvet birlikleri, ülkenin herhangi bir yerindeki çarpışmalarda kullanılabilen hareketli birliklerdir. Bölgesel birlikler, bölgedeki silahlı mücadelenin dayanağıdır. Milis ve özsavunma birlikleri, üretim faaliyetini sürdüren emekçi halkın yaygın yarı-silahlı güçleridir ve üslerdeki halk iktidarının temel aracıdır.” (*Halk Savaşının Askeri Sanatı.*)

Vietnam halk savaşında özsavunma, doğrudan *üs bölgeleri ve kurtarılmış bölgelerle* ilgili bir olgudur ve *silahlı* bir örgütlenme tarzıdır. Ancak bu silahlı ya da yarı-silahlı örgütlenmeler, “ana kuvvet birlikleri”ne, yani düzenli orduya ve “bölgesel birlikler”e, yani hareketli birliklere dayanır. Diğer bir ifadeyle, halk silahlı güçlerinin bir parçasını oluşturan “özsavunma birlikleri” *kurtarılmış bölgelerdeki* halkın örgütlenmesidir. Bu yönüyle de kurtarılmış bölgelerdeki halk iktidarının örgütlenmesinin bir parçasıdır. “Öz-

* Efe Dağlı, *Atılım haber*, 27 Temmuz 2015. Hemen ekleyelim ki, bu *Atılım* yazan, devrimcilerin “ağır-lıklı işi”nin “adaleti tesis etmek” olduğunu, dolayısıyla devrimcilerin “özsavunmaya yardımcı olmaları” gerektiğinden de söz etmektedir. Aynı yazar, yaklaşık bir yıl önce (29 Ağustos 2014), bu kez Rojava ve Şengal olaylarından yola çıkarak, “Özsavunma zorunluluğu” başlıklı bir yazı kaleme almıştır. Bu yazıda, “Bilinen anlamıyla öncü savaş mantığının, halkı basit-zayıf izleyici pozisyonuna sürükleyen sınırlı güçlerin profesyonel savaşının kalıcı direnişlere yol açma imkanını daha da yitirdiğini, bu arada yeni koşullar altında halkın bizzat katıldığı, örgütlediği savunma savaşlarının öne çıktığı”ndan söz ederek, “Şengal’e saldıranların yarı Kürt veya Alevi yoğunluklu semtlere saldırmayacaklarını kim garanti edebilir” demektedir. Bu sözlerde açık-seçik gereği yapılmayan ve sadece söylemde kalan bir “öngörü” bulunmaktadır. Ne yazık ki, bu “öngörü”yü yapan kişi, Suruç’ta katledilenlerle aynı siyasal hareketin içinde yer almaktadır.

savunma birlikleri” *kurtarılmış bölgeler (ya da üs bölgeleri) olmaksızın hiçbir değere sahip değildir.*

Giap, aynı yazısında “*gizli özsavunma birlikleri*”nden söz eder. Bu “gizli” özsavunma birlikleri, Vietnam somutunda gerilla savaşının ve hareketli savaşın bir parçasıdır. Gizli olarak örgütlenen özsavunma birlikleri, gerillaların ya da bölgesel birliklerin hareketlerine katılan ve kimi durumlarda doğrudan gerillaya dönüşen birliklerdir. Vietnam’da genel ve yerel silahlı ayaklanma öncesinde oluşturulan “gizli özsavunma birlikleri” ise, silahlı ayaklanmanın hazırlık aşamasına ilişkin bir örgütlenme olmuştur.

Giap, “*Halk Savaşı, Halk Ordusu*” kitabında (gizli) özsavunma birliklerine dayanan gelişmeyi şöyle anlatır:

“Vietnam halkının silahlı gücü olarak halk ordusu ulusal kurtuluş savaşının alevleri içinde doğdu ve gelişti. Bu ordunun rüşeym hali, 1930-1931’de devrimin yükselişi sırasında, birkaç aylığına iktidarı ele geçirmeyi başaran Nghe An Sovyetleri tarafından kurulan, özsavunma (*self-defense*) birlikleriydi.”*

Kısacası, Vietnam Halk Savaşı’nda “özsavunma” her durumda silahlı özsavunmadır ve doğrudan kurtarılmış bölgelerin oluşturulmasına bağlı olarak ortaya çıkan bir örgütlenme tarzıdır.

Che, Giap’ın “*Halk Savaşı, Halk Ordusu*” kitabına yazdığı *önsözde* bu durumu şöyle özetler:

“Özsavunma, bütünün özel niteliğe sahip küçük bir parçasından başka bir şey değildir. Bir özsavunma bölgesini, kendi başına bir bütün olarak, yani halk güçlerinin, diğer bölgeler işe karışmadan düşman saldırısına karşı kendilerini savunmaya çalıştıkları bir bölge olarak düşünmek keşkin olanaksızdır. Böyle bir durumda, gerilla savaşı, diğer bir deyişle halk savaşının ilk aşamasına hemen geçilmedikçe, *foko*, tecrit edilecek, köşeye sıkışacak ve yenilecektir.”

Latin-Amerika’daki gerilla savaşı yazınında ise, “özsavunma” kavramı doğrudan “*silahlı özsavunma*” olarak yer alır.

Latin-Amerika’da “silahlı özsavunma”nın

temel örgütlenme tarzı olduğu ilk yer Kolombiya olmuştur.

Kolombiya’daki “silahlı özsavunma”, liberaller ile muhafazakarlar arasında başlayan iktidar savaşının (iç savaş) yarattığı “Şiddet” (*La Violencia*) döneminde kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Bu iç savaş ortamında gelişen şiddet hareketleri, insanların kendilerini korumaları yönünde silahlı örgütlenmelere yol açmıştır. Bu dönemde Kolombiya’nın feodal yapısı içinde hemen hemen her kasabada, her köyde birden çok silahlı güç ortaya çıkmıştır. Bu silahlı güçlerin merkezi bir yapısı ve komuta sistemi olmamıştır. Bu güçlerin tek amacı, kendilerine karşı olanlara karşı şiddet kullanmak ve kendilerine yönelik şiddete karşı kendilerini korumak olmuştur. (Beş yıl süren “*La Violencia*” döneminde 200 bin kişi yaşamını yitirmiştir.)

Ancak örgütlü, planlı ve düzenli bir “silahlı özsavunma” hareketi 1950’lerin sonlarına doğru ortaya çıkan “*bağımsız cumhuriyetler*”le birlikte başlamıştır. Bu “bağımsız cumhuriyetler” iç savaş sürecinde (1948-1953) ortaya çıkan birbirinden bağımsız silahlı güçlerin oluşturduğu yerel iktidarlar niteliğine sahiptir. Kitlelerin kendiliğinden hareketini örgütleyen Kolombiya Komünist Partisi (CCP), başta Marquetalia bölgesi olmak üzere, ülkenin değişik yerlerinde “kızıl cumhuriyetler” oluşturmuştur.

Bu “cumhuriyetler”, iç savaşın ve feodal yapının yarattığı bölünmüşlük ve parçalanmışlık içinde 1958-1964 yılları arasında varlıklarını sürdürmüşlerdir. Amerikan emperyalizminin doğrudan müdahalesi sonucu liberaller ile muhafazakarlar arasında uzlaşma sağlanması ve buna paralel olarak merkezi otoritenin (Bogota) güçlendirilmesiyle birlikte “bağımsız cumhuriyetler”e yönelik askeri saldırılar başlamıştır. 1964 yılında Marquetalia Cumhuriyeti’ne yönelik başlatılan yoğun askeri saldırı sonucunda Kolombiya ordusunun Marquetalia’ya girmesiyle birlikte “bağımsız cumhuriyetler” dönemi sona ermiştir. Diğer bir ifadeyle, “bağımsız cumhuriyetler” ve “köylü özsavunma bölgeleri” Kolombiya ordusu tarafından işgal edilmiştir.

Marquetalia’da “köylü özsavunma birlikleri”nin düşmanın askeri üstünlüğü karşısında etkisiz kalışı, daha da önemlisi “bağımsız cumhuriyet”te yaşayan halkın (mer-

* *Halk Savaşının Askeri Sanatı* içinde, s. 94.

kezi bir askeri güç olmadığından) korunamayacağına ortaya çıkması üzerine CCP elde kalan silahlı güçlerle gerilla savaşına yönelmiştir.

Latin-Amerika tarihinde “silahlı özsavunma”yı teorize eden ve *stratejik bir çizgi* haline ilk (ve son) getiren Peru’da troçkist Hugo Blanco olmuştur. Hugo Blanco’nun stratejik çizgisi, kendi terminolojisiyle söylersek, köylüleri “sendikalar” içersinde (“köylü sendikaları”) örgütlemek* ve örgütlenme belli bir düzeye ulaştığında toprak işgalleri vb. eylemlerle kırsal alanlarda “ikili iktidar”lar yaratmaktır. “Köylü sendikaları”nda örgütlenen köylüler, “silahlı özsavunma” birlikleri (“milis”) oluşturarak, toprakları işgal edecek ve işgal edilen yerler de, yine bu “silahlı özsavunma” birlikleri tarafından korunacaktır.

Troçkist Hugo Blanco’nun “köylü sendikaları” ve “köylü milisleri” “stratejisi”, oligarşinin askeri güçleriyle savaşacak bir silahlı güç olmaksızın “silahlı özsavunma” birliğiyle *ayaklanarak* kırlarda “kurtarılmış bölgeler” yaratmayı hedeflemiştir. Ancak Hugo Blanco’nun “köylü sendikaları” örgütlenme çalışması daha henüz silahlanma aşamasına geçmeden Peru ordusunun operasyonlarına maruz kalmış ve çok kısa sürede dağıtılmıştır.

Hugo Blanco, daha sonraki yıllarda kendi çizgisi ile Küba Devrimi’yle özdeşleşen gerilla savaşı çizgisi arasındaki farkı şöyle ortaya koyar:

“Temel soru şudur: Kırlarda ikili gücün var olabileceğine inanıyor musunuz? Eğer inanmıyorsanız gerilladan, inanıyorsanız milisten yanasınız demektir.”

Böylece devrimci strateji sorunu, *genel* bir silahlı mücadele söyleminin çok daha ötesine geçmiştir. Sorun, yaşanan koşullarda, *belli bölgelerde* halk kitlelerinin ayaklanmasına dayanarak kurtarılmış bölgelerin yaratılıp dayatılmayacağı ve bu kurtarılmış bölgelere dayanarak adım adım iktidarın fethedilip edilmeyeceğidir.

Yaşanılan koşullar, eski feodalizmin ege-

men olduğu koşullardan çok farklıdır. Feodalizmin egemen olduğu dönemde merkezi otorite zayıf ve yer yer parçalanmış olduğundan (Mao’nun sözleriyle “beyaz rejimin savaş halinde olması”), köylü kitlelerinin kendiliğinden ya da örgütlü ayaklanmaları sonucunda belli bölgeler kurtarılabiliyor-du.** Ama emperyalizmin III. bunalım döneminde bütün bunlar değişmiştir.

Mahir Çayan yoldaş bu değişimi şöyle ortaya koyar:

“Merkezi devlet aygıtı, geçmiş döneme kıyasla çok güçlenmiş ve ittifak projeleri, ikili anlaşmalar, askeri pakt ilişkileri ile oligarşik devlet cihazı, devrimci iç savaş dikkate alınarak militarize edilmiştir.

Ülke içinde pazanın genişlemesine paralel olarak şehirleşme, haberleşme ve ulaşım çok gelişmiş ve ülkeyi ağ gibi sarmıştır. Eski dönemlerdeki halkın üzerindeki zayıf feodal denetim –emperyalizmin fiili durumu bütün ülke çapında değil ticari merkezlerde ve ana haberleşme yerlerinde– yerini, çok daha güçlü oligarşik devlet otoritesine bırakmıştır. Oligarşik devletin ordusu, polisi ve de her çeşit pasifikasyon ve propaganda araçları ülkenin her köşesinde egemenliğini kurmuştur.

Bütün bunlara, I. ve II. genel bunalım dönemlerindekiyle kıyaslanmayacak şekilde, bu ülkelerde emperyalizmin ve oligarşinin propagandada araçlarını korkunç seviyeye getirmesini, pasifikasyon yöntemlerini geliştirmesini ve geçmiş dönemlerde milli kurtuluş savaşlarından edindiği tecrübeleri ilave etmek gerekir.

Artık geri-bıraktırılmış ülkelerdeki oligarşik devlet aygıtı, mevcut üretim

* Mao Zedung şöyle yazmaktadır: “Toprak, savaş ağaları arasındaki parçalanmalar ve savaşlar, beyaz rejimin iktidarını zayıflatmaktadır. Böylece küçük bölgelerde kızıl politik iktidarın kurulması için fırsatlar doğmaktadır. Ama savaş ağaları arasındaki kavga her gün sürüp gitmiyor. Beyaz rejim bir ya da birkaç bölgede geçici istikrara kavuşur kavuşmaz, egemen sınıflar, buralarda hemen kaynaşır ve kızıl politik iktidarı yok etmek için gerekli bütün güçleriyle yükleniyorlar. Kurulması ve sürmesi için gerekli bütün koşulların yerine getirilmediği bölgelerde Kızıl Politik İktidar, her an devrilme tehlikesiyle karşı karşıyadır.” (Mao Zedung, *Askeri Yazılar*, s. 16.)

* Bu köylü örgütlenmesi, “hijyenik sorunlara kadar her konuda sendika içinde onları eğiterek, bölgenin sorunlarını açıklayarak, onlara kendi haklarını öğreterek, kültürel faaliyetler (okul kurarak) ve sağlık çalışmalarını örgütleyerek, tıbbi müdahaleler için sağlık ocakları kurarak” gerçekleştirilmeye çalışılmıştır.

ilişkilerini –buna ülkedeki kapitalizm iç dinamikle gelişmediği için, emperyalist üretim ilişkileri demek yanlış olmayacaktır– uzun bir süre koruyabilecek seviyeye gelmiş, bu ülkelerdeki halk kitlelerinin özellikle geniş emekçi yığınlarının tepkileri pasifize edilerek, bu tepkiler ile oligarşi arasında suni bir denge kurulmuştur. (Bu durum, pasifizmin, revizyonizmin bu ülkelerdeki maddi dayanağını teşkil etmektedir.)”*

Özetlersek, halk savaşı stratejisinde “silahlı öz savunma birlikleri”, kesinkes kurtarılmış bölgelere dayanan ve kurtarılmış bölgelerin savunulmasında yer alan yarı-askeri bir örgütlenmedir. Kurtarılmış bölgeler ve bu kurtarılmış bölgeleri düşman saldırısına karşı savunacak *merkezi silahlı güçler* (Giap’ın sözleriyle “üç bölümden oluşan” silahlı güçler) olmaksızın gerçekleştirilmeye çalışılacak bir “öz savunma” yaklaşımı kitle katliamından başka bir sonuç vermeyecektir.

ÖZSAVUNMANIN ÖZSAVUNUSU

Yukarda özetle ortaya koyduğumuz “silahlı öz savunma” anlayışının, kesinkes “madem *devlet* bizi koruyamıyor, öyle ise kendi güvenliğimizi kendimiz sağlarız” çıkarmasıyla uzaktan yakından ilgisi olmadığı açıktır.

İster Çin ve Vietnam halk savaşı pratiği ele alınsın, ister Latin-Amerika’daki devrimci strateji tartışmaları ele alınsın, her durumda “öz savunma” silahlı niteliktedir ve siyasal iktidara karşı yürütülen mücadelenin bir unsuru durumundadır. Devrimci mücadele ya da devrimci savaş, mutlak biçimde bir iktidar mücadelesidir. Bu nedenle de siyasal iktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıflara karşı yürütülen bir mücadeledir. Siyasal iktidarı, devlet gücünü kullanır. Dolayısıyla egemen sınıflara karşı yürütülen iktidar mücadelesi, her koşulda mevcut devlet aygıtının parçalanması ve yerine yeni bir devlet aygıtının geçirilmesi mücadelesidir.

Bu gerçekler ve bu gerçeklerin ifadesinde kullanılan kavramlar, ne yazık ki, basit ve yalın bir ajitasyon/propaganda söylemiyle içeriksizleştirilmektedir. Eğer bir ülkede

“bir” devlet gücü varsa ve bu devlet gücünün egemenliği altında, Jean-Jacques Rousseau’nun sözüyle, “bir” toplumsal sözleşme ile bu devlete bağlı “bir” yurttaşlar topluluğu, “bir” halk topluluğu varsa, kamu düzeni ve kamu güvenliği bu *toplumsal sözleşmeye bağlı olarak* bu *devlet* tarafından sağlanır ve korunur. Bu devlet, kamu düzeninin bozulduğu (ya da bozulmaya yöneldiği) ve kamu güvenliğinin tehlikeye düştüğü koşullarda, halkın “onay”ını alarak *kendi güçlerini* harekete geçirir. Herkesin bileceği gibi, devlet, egemen sınıfların baskı, zor aygıtıdır. Bu yüzden devletin *kendi güçlerini* harekete geçirmesi, bizatihi baskı ve zor gücünü kullanması demektir. Bir yandan “devlet bizim güvenliğimizi sağlayamıyor” demek, diğer yandan devletin baskı gücünün (ordu ve polis gücü, yargı vb.) kullanılmasına karşı çıkmak, sözcüğün tam anlamıyla saçmalıklardan başka bir şey değildir.

Şüphesiz bugün ortaya çıkan bu “saçmalık”, bu “saçmalığı” yapanların bilisizliğinden, yani cehaletinden kaynaklanmamaktadır. Sुरुç olayından yola çıkarak “öz savunma” söylemleri geliştirenlerin ortak özelliği, *kendilerini belli bir yasallık ile sınırlanmış olmalarıdır*. Bu yasallığın en temel unsuru, *mevcut* “anayasal hukuk düzeni”dir. Bu anayasal hukuk düzeninde, kamu güvenliği doğrudan doğruya *devletin* yasal ve resmi silahlı güçleri tarafından sağlanır. Bu yasallık bir kez kabul edildi miydi, kamu güvenliğinin bu devlet güçleri tarafından sağlanacağı da kabul edilmiş demektir.

Ancak söz konusu olan “öz savunma” olduğunda, devletin resmi ve yasal güçlerinin dışında bir *başka* gücün kamu güvenliğini sağlayacağı kabul edilmiş demektir. Böylece mevcut devlet gücünün yanında ikinci bir güç söz konusudur. Yine söz konusu olan “silahlı” saldırılara karşı “öz savunma” ise, yani silahlı öz savunmadan söz ediliyorsa, bu durumda da ikinci güç silahlı bir güç olmak durumundadır.

Mevcut “anayasal hukuk düzeni”nin devletin resmi ve yasal silahlı güçlerinin dışında bir ikinci silahlı gücün varlığını tanıdığı durumlarda, bu ikinci silahlı güç devletin resmi ve yasal silahlı güçlerinin parçası olur. Örneğin, *köy koruyuculuğu* sistemi böyle bir resmi ve yasal silahlı güçtür. Eğer ikinci silahlı güç, mevcut “anayasal hukuk düzeni” tarafından kabul edilmeyen, yani yasadışı

olarak kabul edilen bir güç ise, bu durumda, ikinci silahlı gücün kamu güvenliğini sağlamaya yönelmesi, devletin resmi ve yasal silahlı güçleriyle *çatışmadan* varolamaz. Bu iki karşıt gücün belli bir zamanda ve mekanda “bir arada” bulunabilme durumları da, marksist-leninist yazında “*ikili iktidar*” olarak tanımlanır. “Kurtarılmış bölgeler” de bu “ikili iktidar”ın özgün bir biçimidir.

Lenin, Şubat Devrimi’nden sonra ortaya çıkan özgün durumu “ikili iktidar” olarak tanımlar. Lenin, “*İkili İktidar*” yazısında açıkça ifade ettiği gibi, ikili iktidar koşullarında “kamu düzeni silahlı işçiler ve köylülerin *kendileri* tarafından, silahlı halkın *kendisi* tarafından korunur”.* Ancak ikili iktidarın da bir sınırı vardır.

“Hiç kuşku yok ki, bu ‘kitlenme’ uzun zaman *süremez*. Bir devlette iki iktidar *olamaz*. İkisinden biri yok olacaktır.”**

Salt ajitasyon ve legalite uğruna silahlı öz savunmayı eğip bükmek bütün bu gerçekleri yok saymakla özdeşdir.

Burada halk savaşı stratejisi bağlamında silahlı öz savunmanın savunulduğu, ama “legal parti” söylemi içinde bunun açıkça ifade edilemediği ileri sürülebilir. Hatta PKK’nin “devrimci halk savaşı” olarak tanımladığı çizgisinin çok açık biçimde silahlı öz savunmayı içerdiği de söylenebilir. Dahası bütün

* Lenin, Şubat Devrimi’nden sonra ortaya çıkan “ikili iktidar” durumunu şöyle belirtir:

“Her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. Bu sorun kavranılmadıkça devrimde kendi rolünü bilinçli bir biçimde oynamak ve hele devrimi yönetmek söz konusu olamaz.

Devrimimizin bir *ikili iktidar* yaratmış bulunmak gibi büyük bir özgünlüğü var.

İkili iktidar nedir? Bir tarafta Geçici Hükümet, burjuvazinin hükümeti, diğer tarafta henüz güçsüz ve tohum durumunda olan, ama yine de gerçek, söz götürmez ve büyüyen bir varlığı olan bir başka hükümet – İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetleri...

Bu iktidar, 1871 Paris Komünü ile *aynı tipte* bir iktidardır ve başlıca belirtici özellikleri de şunlardır: 1) İktidar kaynağı, bir parlamento tarafından daha önce tartışılmış ve onaylanmış bir yasa değil, ama halkın doğrudan, yerel, aşağıdan gelen girişimiyle, yaygın bir deyim kullanmak gerekirse, doğrudan bir ‘el koyması’dır; 2) halktan ayrı ve halka karşı kurumlar olan polis ve ordunun yerine, tüm halkın doğrudan silahlanması geçmiştir; bu iktidar altında, kamu düzeni silahlı işçiler ve köylülerin *kendileri* tarafından, silahlı halkın *kendisi* tarafından korunur...” (Lenin, *İkili İktidar*, *Toplu Yapıtlar*, Cilt: 24, s. 38.)

** Lenin, Devrimimizde Proletaryanın Görevleri, *Toplu Yapıtlar*, Cilt: 24, s. 60.

bu iddialara ve söylemlere A. Öcalan’ın yazılan tanık olarak da gösterilebilir. Ancak bu iddialara ve söylemlere yakından bakıldığında durumun hiç de böyle olmadığı kolayca görülebilecektir.

Evet, PKK’nin “barış süreci”nde sıkça bir “tehdit” aracı olarak kullandığı “devrimci halk savaşı” söyleminde olduğu kadar “demokratik özerklik” bağlamında da öz savunmadan söz edilir. Ancak A. Öcalan’ın “demokratik toplum” çerçevesindeki öz savunma ile “devrimci halk savaşı” çerçevesindeki öz savunma birbirinden farklıdır.

Klasik ve eski PKK söyleminde “devrimci halk savaşı” kavramı, doğrudan Çin ve Vietnam halk savaşlarıyla büyük ölçüde çakışır. Ancak 1995’ten itibaren PKK çizgisinde ortaya çıkan “kırılma”yla birlikte (“demokratik ekolojik toplum” söylemi) “devrimci halk savaşı” giderek bir “taktik”e dönüşmüştür. Bu nedenle halk savaşının silahlı öz savunma örgütlenmesi ile PKK’nin “öz savunma” söylemi birbiriyle örtüşmemektedir.

A. Öcalan şöyle söylemektedir:

“Öz savunma KCK, PKK tarzı silahlı yapıyı değil halkın kendi güvenliğini sağlamasıdır. Demokratik toplumun her alanda örgütlenmesini, kurumsallaşmasını kendi güvenlik sistemine kavuşmasını ifade ediyorum...”

“*Demokratik Özerklik ve Öz Savunma*” başlıklı bir yazıda da, öz savunmanın “bir güvenlik sorunu” ve “güvenliğin de toplumsal kimliğin ve varlığın yaşatılması” olduğu belirtilerek şunlar söylenmektedir:

“Doğal olarak da bu durum, *devletle yetki paylaşımı içine giren özerk yönetimleri değil* de, kendi farklılığını kendi iradesi ile göstermeyi esas alan toplumsal alan örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır.” (İtalikler bize ait. -KC)

Halk savaşı ise, Giap’ın tanımladığı gibi, “*uzun süreli savaş stratejisi*”dir. Yine Giap’ın belirttiği gibi, halk savaşı, “büyük bir gücü daha küçük bir güçle bozguna uğratma” savaşısıdır.

“Askeri sanatımız, silahlı güçleri teçhizat ve teknik olarak hala zayıf olan, ama maddi olarak çok güçlü bir düşmana karşı savaşmak için ayaklanan küçük bir ulusun askeri

sanatıdır. Bu, özelliği, *maddi gücü moral güçle, çağdaş olanı ilkel olanla, güçlü olanı zayıf olanla, saldırgan emperyalizmin çağdaş ordularını halkın yurtseverliği ve devrimi tam olarak gerçekleştirme kararlılığıyla yenmek* olan bir askeri sanattır.” (Giap)

PKK'nin en temel ve en büyük sorunu, başlangıçta benimsediği halk savaşı çizgisini zafere ulaştırılamaması ve bu nedenle de bu çizgiyi terk ederek, “uzlaşma” temelinde bir başka yöne savrulmasıdır. Bu yüzden halk savaşı çizgisinin bir parçasını oluşturan “özsavunma” da boşlukta kalmış ve giderek bir biçimde “uzlaşma” siyasetine uygun olarak değiştirilmiştir.

Suruç katliamından sonra bir kez daha güncelleştirilen “özsavunma” söylemi, bugün tümüyle PKK'nin 1995 sonrasındaki “uzlaşmacı” çizgisine uygun olarak muğlaklaştırılmıştır. Doğal olarak böyle bir muğlaklık, belirsizlik içinde “özsavunma” isteyen in-

tediği yöne çekebileceği bir “şey” haline dönüşmüştür. Bu muğlaklık ve belirsizlik içinde PKK'nin silahlı güçleri, bir yerden sonra halk savaşı stratejisindeki özsavunmanın önkoşullarından birisi olan merkezi ve bölgesel silahlı güçlerin yerine kolayca ikame edilebilmektedir.*

Devrimci halk kitlelerini devletin resmi ya da gayri-resmi güçlerinin saldırılarına karşı korumak, basit ve yalın biçimde bir kitle gösterisinde el ele tutuşarak “güvenlik çemberi” oluşturmak olmadığı gibi, “kazanımları korumak” adı altında “özsavunma” oluşturarak sağlanamaz.

Herşeyden önce, özsavunma, silahlı öz savunmadır. Bu da, ancak halk savaşı stratejisi çerçevesinde oluşturulabilecek bir örgütlenmedir. Bunlar unutulur ya da bir yana bırakılarak Suruç katliamı gibi bir kitleli katliamı önlemek adına “özsavunma”dan söz etmek, kitleleri aldatmaktan ve yeni katliamlara yol açmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

* Bir kez daha anımsatalım: “Halk savaşı, genel olarak, bizden maddi olarak güçlü olan bir düşman üzerinde mutlak siyasal üstünlüğü sağladığımız koşullarda verilir... Halk savaşı vermek için, silahlı güçler, *ana kuvvet birlikleri, bölgesel birlikler, milis ve özsavunma birliklerini* içeren uygun örgütlenme biçimlerine sahip olmalıdır. Ana kuvvet birlikleri, ülkenin herhangi bir yerindeki çarpışmalarda kullanılabilen hareketli birliklerdir. Bölgesel birlikler, bölgedeki silahlı mücadelenin dayanağıdır. Milis ve özsavunma birlikleri, üretim faaliyetini sürdüren emekçi halkın yaygın yan-silahlı güçleridir ve üslerdeki halk iktidarının temel aracıdır.” (Giap)

“Savaşın ve çatışmanın bizim gibi sivillerin anlayamayacağı bir iç mantığı vardır”*

Gerçekten böyle mi? Şimdi biz “siviller”, yani askeri okullarda okumamış, profesyonel asker olmamış ve hatta eline hiçbir zaman silah bile almamış biz “siviller” bugün gelişen “savaş ve çatışma” ortamında neyin ne olduğunu anlayamayacak insanlar mıyız?

Selahattin Demirtaş’a göre, bu sorunun yanıtı “evet”dir. Ancak yine Demirtaş’a göre (ki röportajı yapan gazeteci de aynı şeyi sormuştur), biz “siviller” bunu “anlayamıyoruz” olsak da, kendisi, bizatihi S. Demirtaş bu “savaş mantığı”nı pekala da “anlayabilmek”tedir! Üstelik “anlama”nın da ötesinde “savaş mantığı içerisinde devletin yaptığının da PKK’nin yaptığının da bir tutarlılığı” olduğunu bile “anlayacak” kapasiteye de sahiptir.

“Anlayamayan” sadece “bizim gibi siviller” (Demirtaş bu “biz”in içinde sayılmaz) olmaktadır.

Eğer savaş, Clausewitz’in ünlü tanımıyla, politikanın başka araçlarla, yani şiddet araçlarıyla devamı ise, açıktır ki, “savaşın iç mantığı”nı anlayamayanlar (yani “biz siviller”), doğal ve kaçınılmaz olarak politikanın (eğer varsa) “iç mantığını” da anlayamayacaklardır.

Buradan çıkartılabilecek en basit sonuç, savaşın bir “yüksek siyaset” olduğu ve ancak “üst akıl” sahipleri ile profesyonel askerler tarafından yürütülebileceğidir. Özcesi, “biz siviller”in, anlayamadığımız savaş üzerine de, anlayamayacağımız politika üze-

rine de kafa yorması abesle iştigaldir!

Amerikan emperyalizminin askeri terminolojisinde “*düşük yoğunluklu savaş*” olarak tanımlanan bugünkü “savaş ve çatışma” durumunu, eğer “iç mantığını anlayamadığımız” için anlayamayacaksak, doğaldır ki, bu “durum” hakkında da bir düşünce sahibi olamayız! O zaman savaşı devlete ve PKK’ye, siyaseti de AKP’ye ve HDP’ye bırakmamız gerekir!

Hiç şüphesiz Demirtaş “siyaset” yapmaktadır. Üstelik “devlet”in yasallığı içinde “siyaset” yapmaktadır; o bir “barış siyasetçisi”dir. Onun “siyaset”inde “hiç kimsenin ölmemesi lazım”dır. Ama ortada bir savaş vardır ve savaş da insanların birbirlerini öldürdükleri kanlı bir eylem alanıdır.

Evet, bugün pek çok insan “bir şeyleri” anlayamamaktadır. Daha düne kadar “barış süreci”nden, “Eşme ruhu”ndan, “müzakerelere”den söz edilirken, “birden bire”, “durup dururken” “devlet ile PKK” arasında şiddetli çatışmaların *neden* ortaya çıktığını anlayamamaktadır. Onlara “savaşın iç mantığı”ndan söz ederek, bu mantığı “anlayamayacaklarını” söyleyerek yanıtlamak, olayların sıradan “izleyicisi” olarak kalmalarını istemekle özdeşdir. Ama biz “siviller” olarak, Demirtaş’a rağmen, savaşın “iç mantığını” anlamaya çalışmak durumundayız. Bu “anlama” çabamızda, savaş tarihinin en önemli teorisyenlerinden Clausewitz’den bize “önderlik” etmesini isteyeceğiz.

Clausewitz’e göre, “**savaş, hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir**”. Savaşın taraflar, “fiziki gücü sayesinde, diğerini iradesine boyun eğdir-

* Selahattin Demirtaş, *Radikal*, 28 Temmuz 2015.

meye çalışır; **en yakın** amacı hasmını alt etme, yıkmak, böylece tüm direnişini yok etmektir". Bu şiddet hareketi, tarafların birbirlerinin "kanını dökmeleri", birbirlerini öldürmeleri demektir.

"İnsancıl kişiler belki kolaylıkla, düşmanı çok kan dökmekten silahsızlandırmanın ve yenmenin etkin bir yöntemi bulunduğunu, ve gerçek savaş sanatının bu amaca yöneldiğini düşünebilirler. Ancak bu istenilir bir şey gibi görünmesine karşın, aslında bir çırpıda bir kenara itilmesi gereken bir yanılgıdır. Savaş gibi tehlikeli bir işte, iyi yüreklilikten gelen hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür. Fizik gücün sonuna kadar kullanılması hiç bir zaman zekanın kullanılmaması anlamına gelmediğinden, bu fizik gücü acımadan kullanan ve kan dökmekten çekinmeyen taraf, aynı şekilde hareket etmeyen diğer tarafa oranla avantajlı bir durum elde eder. Neticede de iradesini hasmına kabul ettirir. Böylece her iki taraf da aynı şeyi düşündüğünden, birbirlerini aşırı hareketlere iterler ve bu aşırılıklar karşı tarafın güç ve direncinden başka bir sınır tanımaz."

Özcesi, savaş bir şiddet hareketidir ve bu şiddetin sınırı yoktur. Savaşta amaç, düşmanın **irademize boyun eğmesini** sağlamaktır. Bu da, "bizim" kendi isteklerimizin "düşman" tarafından kabul edilmesi demektir. "Bizim isteklerimiz" karşı taraf için ne kadar "kabul edilemez" olursa olsun, savaşın amacı bu "kabul edilemez"lik durumunu ortadan kaldırmayı hedefler. Bunun tek yolu ise, savaşla kaybedeceklerinin, ödeyeceği bedelin çok daha büyük ve ağır olmasıdır.

"Düşmanın irademize boyun eğmesi için, onu kendisinden istediğimiz fedâkarlıktan daha elverişsiz duruma sokmamız gerekir. Bununla birlikte durumunun elverişsizliği geçici olmamalı, hiç değilse öyle görünmemelidir, aksi halde, düşman daha elverişli bir anı kollar ve teslim olmaz. Bu itibarla, savaş faaliyetinin devamının düşmanın durumunda meydana getireceği her değişikliğin, hiç değilse teorik olarak, kötüye doğru olması gerekir. Savaş halinde bulunan bir kimse için en kötü durum, tamamen

etkisiz hale geldiği durumdur. Öyleyse düşmanı bir savaş hareketi ile irademize boyun eğecek duruma getirmek istiyorsak, ya onu gerçekten silahtan tecrit etmek, ya da kendisini öyle bir tehdit altında hissedeceği bir hale getirmek gerekir. Bundan çıkan sonuç şudur ki, düşmanın silahtan tecridi veya bozguna uğratılması – adına ne dersek diyelim– askeri harekâtın amacıdır."

Ama savaş hiç bir zaman mutlak bir sonuç doğurmaz. "Bir savaşın nihai sonucu bile her zaman kesin ve mutlak sayılmamalıdır. Çünkü yenilen taraf, uğradığı bozgunu geçici bir talihsizlik sayar, gelecekteki politik koşulların durumu telafi edebileceğini umar." Bu da savaşın son noktasına kadar, deyim yerindeyse son askerine, son silahına kadar kullanılmasını, "aşırılığı" engelleyen en temel unsurdur.

"Düşmandan istediğimiz fedakârlık ne kadar küçük olursa, bunu reddetmek için bize karşı girişeceği direnme o kadar az olacaktır. Ancak onun çabaları ne kadar zayıf olursa bizimkiler de o ölçüde zayıf olacaktır. Kaldı ki, politik amacımız ne kadar az önemli olursa, ona o kadar az değer veririz ve ondan vazgeçmeye o kadar daha yatkın oluruz. Bu da kendi çabalarımızı gevşek tutmamız için ek bir neden yaratacaktır. Böylece, savaşın ilk saiki olan politik amaç, hem askeri harekâtın hedefini, hem de bunun için gerekli çabaların ölçüsünü tayin edecektir."

Bütün bunlar savaşın politik niteliğini ve amacını ortaya koyar. Ama savaşın (Demirtaş'ın "bizim gibi siviller" in anlayamayacağını söylediği) bir de "iç mantığı" vardır. Bu "iç mantık", düşmanın **askeri güçlerinin imhasına** ilişkindir.

Düşmanın askeri güçlerinin imhası, yani onları "savaşı sürdürmeye mecaleri kalmayacak bir hale getirmek" doğrudan askeri harekâtların amacıdır. Burada silahlanmış ve birbirini imha etmeye yönelmiş güçler (askeri güçler) söz konusudur.

"Düşman kuvvetlerinin imhası bütün savaş harekâtlarının kilit noktası, temel taşıdır; bir kemerin istinat noktalarına dayanması gibi, savaşta bütün tertipler, bütün kombinezonlar bu

hedefe dayanır. Bu itibarla tüm harekât, silah zoru ile elde edilecek sonucun, bu sonuç gerçekten elde edildiği takdirde olumlu bir sonuç olacağı varsayımına dayanır. Silah zoru ile elde edilecek bir sonuç, ister küçük ister büyük olsun, bütün savaş operasyonlarında, senetli alışverişlerde nakdi ödemenin yerini tutar. Bu ilişkiler ne kadar aralıklı olursa olsun, ödeme ne kadar seyrek yapılırsa yapılsın, yine de ara sıra hesap görülecektir.”*

Düşmanın askeri güçlerinin **imhası**, savaşta yer alan silahlı “unsurlar”ın yok edilmesidir. Bu “unsurlar”, herhangi bir askeri teçhizat, silah, zırhlı araç, uçak vb. olabileceği gibi, doğrudan silahlı insandır da. Doğal olarak silahlı bir insanın “imha” edilmesi, o insanın öldürülmesiyle özdeşdir. Savaşın “iç mantığı” denilen şey, düşmanın askeri güçlerinin imhasına yönelik askeri harekâtların düzenlenmesidir. Bu harekâtlar, askeri malzemelerin yanında, asıl olarak silahlı **askerlerin** yok edilmesini hedefler. Sa-

vaşın trajik görüntüleri, birbiri ardına gelen ölümler, savaşın amacına ulaşmanın aracı olan düşmanın askeri güçlerinin imhasının sonuçlarıdır ve “iç mantık” denilen şey de, savaşın amacına ulaşmasını sağlamak amacıyla kullanılan aracın bizatihi kendisine ilişkindir. Diğer bir tanımla, düşmanın askeri güçlerinin imhası, onun askerlerinin öldürülmesidir, ölümler demektir. Askeri kavramlarla, muharebe, çarpışma ve çatışma bu imha eyleminin, öldürme eyleminin araçlarıdır. Muharebede ya da çarpışmada hangi askeri taktiklerin uygulanacağı ise, doğrudan savaş alanının niteliğine, savaşan güçlerin konumuna ve savaş araçlarının özelliğine göre değişir.

Özcesi, savaşın “iç mantığı”, hasmın askeri güçlerinin imhasından türer ve düşman askerlerinin öldürülmesi demektir.

Hiç tartışmasız, savaş, “banşıl” ve “hümanist” bir olgu değildir. Savaşta amaç ne kadar sınırlı olursa olsun, her durumda kan dökülmesine yol açar. Popüler ifadeyle, “realite” budur.

* Engels, 7 Ocak 1858’de Marks’a yazdığı mektupta şöyle yazar: “Başka şeyler arasında Clausewitz’in ‘Savaş Üzerine’ adlı kitabını okuyorum. Garip bir muhakeme yürütme tarzı var, ama çok iyi. Savaş sanatı mı, savaş bilimimi demek gerekir sorusuna, savaşın her şeyden önce ticarete benzediği yanıtını veriyor. Savaşta muharebe, diyor, ticarete nakdi ödemenin yerini tutar; her ne kadar gerçekte nakdi ödeme seyrek de olsa, sonunda her şey ona bağlıdır, bütün işlemlerin amacı odur, eninde sonunda bu ödemenin yapılması gerekir, yani kesin ve tayin edici unsur odur.”

“Toyota Savaşı”nda Yeni Gelişmeler

Bundan bir yıl önce, IŞİD’in Musul’u ele geçirmesi ve ardından Kobanê (Ayn el-Arab) saldırısı üzerine şunları yazdık:

“Geçen dört ayda IŞİD saldırılarının sürekli yön değiştirmesinin ve yüzlerce kilometre uzaklıklardaki değişik hedeflere kolayca yönelebilmemesinin gösterdiği askeri gerçek, IŞİD’in yüksek düzeyde hareketli (mobil) güçlere sahip olduğudur. Böylesine yüksek bir hareketliliğe nasıl sahip olduğu bir soru olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda bu hareketliliğe dayanan askeri taktiklerin neler olduğu ve nasıl bir komuta mekanizmasına sahip olduğu sorusunu da beraberinde getirmektedir.

Burada ilk göze çarpan olgu, hiç tartışmasız IŞİD’in hareketliliğini sağlayan, çöle uygun kamuflaje sahip *Toyota* pikapları ve kamyonetleridir.”*

IŞİD’in “*Toyota Savaşı*”na ilişkin olarak

da şunları belirttik:

“Çöllerde ve bölünmüş kentlerde *Toyota* vb. ‘savaş arabaları’, hareketli savaş tarzının etkin biçimde kullanılmasını sağlarken, aynı zamanda ‘asimetrik savaş’ın da etkin bir aracı durumuna gelmişlerdir. Ve Mao Zedung’un ifade ettiği gibi, hareketli savaş *imha savaşının* en temel unsurudur.

Bugün ‘dünya medyası’nın gündeminin başında yer alan IŞİD’in çok yönlü saldırıları ve her durumda saldırıların yönünü değiştirebilme kapasitesi, tümüyle yüksek hareketliliği ve yüksek ateş gücü sağlayan ‘savaş arabaları’na dayanmaktadır. Bu hareketliliğe sahip güçler, bazı özel durumlar dışında mevzii savaştan uzak durabilmektedir. Bu nedenle de, onların sabit mevzileri bulunmamaktadır. Bu da onları hava saldırılarına karşı korunaklı hale getirmektedir.

Çöllerde ve bölünmüş kentlerde hızlı ve ani saldırılar gerçekleştirme olanağı sağlayan bu ‘savaş arabaları’,

* *Kurtuluş Cephesi*, IŞİD Saldırısı ve “*Toyota Savaşı*”, Sayı: 140, Eylül-Ekim 2014.

savunma savaşının değil, saldırı savaşının araçlarıdır. Belli mevzileri ya da bölgeleri korumak zorunda kalan güçler, her durumda bu saldırı savaşının karşısında dezavantajlı olmaktadır. Yüksek hareketliliğe dayanan bu saldırı savaşı, bir yandan savunmadaki güçleri parça parça imha ederken, diğer yandan hızlı ve ani saldırılarla yıpratma işlevini de yerine getirmektedir.

'Gerilla savaşı'nı onlarca yıl sürdürmüş peşmergelerin ve PKK güçlerinin Mahmur Kampı'nı savunarak hızla geri çekilmeleri de bu savaş tarzının ne denli etkin olduğunu açıkça göstermiştir.

Irak ve Suriye'de gelişen son olayların gösterdiği bir başka gerçek ise, IŞİD'in böylesi yüksek hareketliliğe ulaşmasını sağlayan 'savaş arabaları'na nasıl sahip olduğu, daha da

önemlisi böylesi bir hareketli savaş taktiğini nasıl yönetebildiğidir.

Bugün için 'medya'nın dikkatini fazlaca çekmediğinden IŞİD'in bu 'savaş arabaları'na nasıl sahip olduğu belirsizdir. Ancak IŞİD askeri yönetiminin bu tarz bir savaşa 'aşına' olduğu görülmektedir. Suriye'deki Esad karşıtı askeri güçlerin, özellikle ilk dönemde, Libya'dan getirilen askeri malzemelerle donatıldığı herkesin anımsayabileceği bir olgudur. Bu süreçte, yine 'medya'ya yansıdığı gibi, Libya'da Kaddafi'ye karşı savaşan şeriatçı güçlerin Türkiye üzerinden Suriye'ye geçirildiği de bilinen bir gerçektir.

İşte IŞİD'in Toyota vb. araçlara dayanan hareketli savaşının taktik yönetiminin, en azından ilk dönemde, Libya'da bu savaş tecrübesine sahip 'cihatçılar'a dayandığı söylenebilir. Bu 'cihatçılar'ın Kaddafiye karşı savaşta doğrudan Amerikan ve Fransız 'askeri danışmanlar' tarafından eğitilmiş olmaları da, daha komplike ve

sofistik taktikler uygulamalarını sağlamaktadır."*

Bu yazımızın yayınlanmasından yaklaşık bir ay sonra (29 Ekim 2014) Kobanê'ye "yardıma" giden Peşmergeler Habur sınır kapısından Toyota Land Cruiser pikaplarıyla Suriye'ye giriş yaptı. Böylece "Toyota Savaşı"na peşmergeler de katılmış oldu.

Bu yılın Nisan ayında "medya"da Türkiye'nin "Peşmerge güçlerinin kullanması için Irak Kürt Bölgesel Yönetimi'ne, 2015 model 15 adet Toyota pikap teslim ettiği" haberleri yer aldı. Türkiye'nin "teslim ettiği Toyota"ların, IŞİD'in elindeki Toyota'lar gibi, "son model" olmasının yanında doğrudan "fabrika çıkışlı" olduğu basına yansıyan fotoğraflarda net olarak görülüyordu.

Bu "teslimat"tan kısa bir süre sonra Amerikan emperyalizminin hava ve askeri danışman desteğiyle IŞİD'e karşı "saldırı"ya geçen PYD/YPG güçlerinin Toyota pikaplarına bindirilmiş "kıtaları"nın fotoğrafları yayınlanmaya başladı. Artık "Toyota Savaşı"na PYD/YPG, dolayısıyla da PKK de girmiş oldu. (Hemen belirtelim, PKK, Kandil'de düzenlediği basın toplantılarına "gazetecileri" taşımakta hemen her zaman Toyota pikaplarını kullanmaktadır.)

IŞİD'in yüksek hareketliliğe ulaşmasını sağlayan 'savaş arabaları'na nasıl sahip olduğu sorusu yanıtlanamamış (!) olsa da, Peşmerge'nin ve PYD/YPG'nin Toyota'lara nasıl sahip olduğu, en azından bilebilir oldu.

"Toyota Savaşı", küçük bir askeri gücün pek çok cephede savaşabilmesini sağlayan bir hareketli savaştır. Bu durumda IŞİD'in Toyota'lara dayanan "asimetrik savaş"ına karşı, yine Toyota'lara dayanan bir "asimetrik savaş" gücü (PYD/YPG) ortaya çıkarıl-

* Kurtuluş Cephesi, IŞİD Saldırısı ve "Toyota Savaşı", Sayı: 140, Eylül-Ekim 2014.

mıştır. Geniş ve düzlük bir “coğrafya” da yürütülen ve aynı araçları kullanan iki karşıt gücün bu “asimetrik savaşı”nda, Amerikan emperyalizminin hava ve askeri danışman desteğinde PYD/YPG güçleri ilk “raund”u almış görünmektedir.

Tüm bu gelişmeler ve görüntüler “*Toyota Savaşı*”nın Irak ve Suriye’de sürüp gittiğini göstermektedir. Altını çizmeliyiz ki, “*Toyota Savaşı*” bir hareketli savaştır ve her hareketli savaş gibi, bir yanıla imha savaşını, diğer yanıla hareketliliği (manevra) esas

alır. Bugün için bu savaşın “manevra” bölümü öne geçmiş görünmektedir. Bu da, küçük bir savaş gücünün bir bölgeden diğer bir bölgeye hızla sevk edilmesini sağlayan bir hareketlilik. Ancak iki karşıt gücün (tüm dış desteklerini bir yana bırakırsak) aynı araçları aynı amaçlarla ve aynı yöntemlerle kullanması bir “denge” durumunun ortaya çıktığını göstermektedir. Bu “denge”, her denge durumu gibi geçici ve görelidir. Bunun ne zaman ve nasıl bozulacağını zaman gösterecektir.

Legalizmin “Devrimcilik” Oyunu

Aşağıda aktaracağımız sözler, bir “illegal” örgütün legal mücadeleye ilişkin “teknik”ler üzerine bir yazısından “cimbızlanarak” alınmıştır.

“Eylem sahamızda düşman hareketini hesaba katacak bir planlamamız olmalıdır. Eylem karargahımız, bölgenin bütün ayrıntılarını, giriş-çıkışlarını, düşmanın hareket tarzını hesaba katacak bir saha çalışması yapıp sonuçlar çıkarmalıdır. Teknik hazırlıklarımızı önceden tamamlayıp, özellikle temel rol oynayacak yoldaşların görev tanımlarını net biçimde yapmalıyız. Düşmanı yanıltma ve beklemediği noktalardan saldırma taktiklerini daha yoğun kullanmalıyız. Düşman araçlarını sistemli biçimde kullandığı durumlarda avantajlıdır, fakat biz onun sistemini bozduğumuz anda dezavantajlı olacaktır. Tarihte yenilmez kabul edilen Roma İmparatorluğunu yenilgiye uğratan Hunların lideri Atilla ‘İlk oku rakibinin beklediği yönden fırlat, onu düşüncesinin doğru olduğuna inandır ve sonra beklemediği noktadan saldır’ demektedir.

Lenin, 1905 Aralık ayaklanması için ‘Biz barikatları kurmayı tartışırken, kitleler çoktan barikatları kurmuşlardı. Biz silah kullanmayı tartışırken, kitleler çoktan barikat başında silahla çatışıyorlardı’ der. Ayaklanmada yenilginin temel nedenlerinden biri de savunmada kalınmasıdır.

Lenin bu durumu ‘Ayaklanmada çarpışmanın örgütü hareketli ve esnek olmalıdır’ sözleriyle ifade eder. Büyük ayaklanmalar hazırlayıp, önderlik etme iddiasına sahibiz, öyleyse tüm eylemlere bu görüş açısıyla hazırlanmalıyız. Düşman, teknik olarak üstün daha donanımlı olabilir. Bu, onu yalnızca görece avantajlı kılar. Bizim esas gücümüz haklı mücadelemiz ve bunun temeli olan kitleler. Elbette sınırsız özgür düşünme, yaratıcılığımızdan kaynağını alacak taktik zenginliğimiz. Her alanda geniş kitleleri örgütlemeli, somut görevler vermeliyiz. Düşmanın bize yöneleceği her sokak, her eylem onun için bilinmezlerle ve risklerle dolu birer kabusa dönüşebilir. Kullandığımız bir biçime karşı tedbir alırken, biz onu da boşa çıkaracak bir başka biçimle karşısına çıkabiliriz. Bizim sınırsızlığımız, özgür düşüncümüz düşmanın esaretine dönüşebilir.”*

Buraya “cimbızlayarak” aktardığımız sözler baktığımızda, ortada bir “savaş”, daha tam bir ifadeyle askeri savaş olduğu ve bu “savaş”ın da bir silahlı ayaklanma olduğu izlenimi doğmaktadır. Lenin’e yapılan “göndermeler” bu “izlenimi” pekiştirdiği gibi, Mao ve Giap’ın halk savaşına ilişkin yaptıkları saptamalar da bunu göstermektedir. Yu-

* “Cüretle, Düşünsel ve Pratik Yaratıcılıkla Düşmanı Püskürtelim”, MLKP’nin merkezi yayın organı *Partinin Sesi*, Sayı: 84. *Atılım* gazetesinin 3 Temmuz 2015 tarihli 180. sayısında yayımlanmıştır. (Yazımız hataları “yazanına” aittir.)

karda aktardığımız yazının içinde geçen “eşitsiz ve teknik açıdan düşmanın avantajlı olduğu bir savaştayız”, “Düşman, teknik olarak üstün daha donanımlı olabilir” vb. sözlere baktığımızda, en yalın biçimiyle, Giap’ın, “halk savaşı”nın “maddi ve teknik olarak üstün bir düşmana karşı” küçük bir ulusun savaşı olarak tanımlamasıyla benzeştiği “izlenimi” ortaya çıkmaktadır.

Yine aynı yazının bir yerinde “sokak” ve “barikat” tekniklerinden söz edilirken, “Kürdistan’da kullanılmak üzere tasarlanan tanklar”dan söz edilerek şunlar söylenir: “Piyasaya ilk sürüldüğünde kurşun geçirmezliğinden tutalım da, tona varan patlayıcıdan dahi etkilenmeyeceği methiyeleri dizilmiş, askerlerin en korunaklı aracı olarak sunulmuştu. Üzerinden ay geçmeden PKK’nin yaptığı sabotaj eylemiyle nasıl savrulup parçalandığını izlemiştik.” şeklindeki “örnekleme” de aynı “izlenimi” daha da pekiştirmektedir.

Oysa “yazı” tümüyle kitle gösterileri ve bunlara yönelik TOMA’lı, gaz bombalı polis müdahalesine ve bu müdahaleler karşısında (özellikle Toma’larla) ne yapılması gerektiğine ilişkindir. Sözcüğün tam anlamıyla, ortada bir toplantı ve yürüyüş “yasası” kapsamında bir kitle (ya da protesto) eylemi ve buna karşı polisin kullandığı yöntemler söz konusudur.

“Gaz bombası, TOMA, basınçlı su, plastik mermi, cop, akrep-panzer tipi hızlı araçlar, gözaltı, tutuklama ve ateşli silahlar düşmanın **kitle eylemlerini bastırma araçlarıdır.**

Bizim silahlarımız ise molotof, taş, sapan, havai fişek ve farklı biçimlerde kurduğumuz barikatlar.

Eşitsiz ve teknik açıdan düşmanın avantajlı olduğu bir savaştayız. Düşmanı boşa çıkarmak için onun silahlarını gerçekten tanımalı ve sürekli olarak gelişimini, değişimini takip edecek bir örgütlenmeye sahip olmalıyız. TOMA’lar, yaygın ve etkili kullanılan bir araca dönüşmüştür. Beş farklı tipi bulunuyor. Tanıtımında yer alan bilgiler ise şöyle, ön cam ve koruma kafesi, kurşun geçirmez cam ve kaplama, barikat yıkmak için buldozer özelliği, patlasa da ilerleyen Run-Flat lastikleri, eylemciyi yarıdan uzaklaştırmak için ön ve arkadan

gaz sıkma, kendi kendini söndürebilme özelliği. Görünüşe göre TOMA yenilmez, asla devre dışı bırakılmaz güç ve yetenekte.” (agy)

“Burjuvazi, psikolojik savaş yoluyla kitleleri sindirmek istemektedir. TOMA’lara ilişkin anlatılan bu sistemler elbette var. Ancak bu onu ne yenilmez ne de devre dışı bırakılmaz kılar. Farklı eylemlerde darbelediğimiz, su sıkmasını önlediğimiz, ya da iş makinesi ile kovaladığımız olumlu pratiklerimiz oldu. Bu deneyimler üzerine çalışarak daha etkili hale getirebiliriz.” (agy)

Durum böyle olmakla birlikte (ki “olumlu pratiklerimiz” denilen olay Gezi Direnişi sırasında Dolmabahçe’de meydana gelen çatışmalara ilişkindir), “yazı”nın giriş ve sonuç bölümlerine bakıldığında ortada gerçek bir savaş (askeri savaş) ve bir “silahlı ayaklanma” durumunun olduğu sanılabilmektedir.

Durum “silahlı ayaklanma” gibi bir şey olunca da, kaçınılmaz olarak *barikat savaşının* bir parçası olarak ortaya çıkan gerilla savaşı “teknikleri” kullanılmadan olamaz!

Biraz uzun olmakla birlikte bu “teknikler”e ilişkin yazılanları aktaralım:

“Uygun noktalara kuracağımız barikatları, sadece düşman araçlarını devre dışı bırakmak üzere hazırlayabiliriz. Bu noktada barikatları sabotaj yöntemleriyle birleştirmeliyiz. En olumsuz kaldığımız hallerde barikata ısıyla birlikte patlayacak çakmak, çakmak gazı, spreysel kutuları koyup uzaktan atacağımız bir molotofla yanmasını ve patlamalarını sağlayabiliriz.

Üç ya da dört kişilik timler kurup, genel eylemci kitesinin dışında düşman araçlarını belli sokaklara çekip yalnızlaştırma yoluna gidebiliriz. Bu sırada sokakta konumlanan kişiler elindeki molotoflarla saldırıya geçebilir. Öte yandan, yüksekte konumlanacak bazı arkadaşlar daha etkili atışlar yapabilir. Bazı noktalarda basmalı, çekmeli tuzaklar hazırlayabiliriz.” (agy)

Gerçekte, ne bir askeri savaş, ne de silahlı ayaklanma söz konusudur. Hemen her zaman, özellikle İstanbul’un Gazi Mahalle-

si'nde neredeyse günlük olarak meydana gelen olaylar olmaktadır ve "yazı"nın "somutladığı" teknikler de bu olaylara ilişkindir. Böyle olmakla birlikte, bu "teknik"ler anlatılırken söylenenler tam tersi bir "izlenim" uyandırmaktadır.

İşte "illegal" bir örgütün legalizminin ortaya çıkardığı söylem budur. Bu söylem, legalizmin, özellikle de "illegal" görünümdeki legalizmin en tipik özelliğidir. Olabildiğince keskin gözükme, yeni ve genç kuşakların "algısına" uygun şeyler söylemek bu özelliğin ayrılmaz bir parçasıdır.

MLKP, sözcüğün olabilecek tüm anlamıyla tam bir "balon" olmuştur. 1995 Mart'ındaki Gazi Olayları sonrasında ortaya çıkan boşluktan ve trajik sonuçlardan yararlanarak "büyümüş"tür. Neredeyse silahlı devrimci mücadeleye karşı legalist bir alternatif olarak gelişmiştir. Günümüzün tüm legalistleri gibi sözde bir illegal "devrimci çizgi"ye sahip olan, ama "çizgi"si ne olursa olsun alabildiğine keskin görünen ve bu keskinlik içinde Che'den "Deniz'lere, Mahir'lere, İbo'lara" sahip çıkan bir yapıdır. "Deniz'leri, Mahir'leri" ve elbette Che Guevara'yı "küçük-burjuva maceracı" olarak gören bu "çizgi" sahipleri, "kitle ilişkileri"nde onlara hararetle sahip çıkan bir söyleme sahip olmuştur.

Bu ikiyüzlülüğe rağmen, bu söylemlerle genç kuşakların içinden bazıları devşirebilmişlerdir.

Bu ikiyüzlü "keskinler", aradan yıllar geçince, tüm "illegal" görünümüne, "keskin" söylemine ve arada gerçekleştirilen birkaç silahlı "eyleme" rağmen hızla gerilemeye başlamıştır.* Bu gerileme içinde hızla lega-

lize olmuş ve legal bir parti oluşturmuştur. Bu legalizm içinde kendi varlıklarını "Kürdistan devrimi"ne bağlamışlar ve bu yolla ayakta kalmaya çalışmışlardır.

Önemli olan keskin bir söylemle ortaya konulan "teknik"ler değildir. Bu "teknik"ler, hemen her durumda mahallelerde (özellikle İstanbul'da) yapılan kitle gösterilerinde kullanılan tekniklerdir. Burada dikkat edilmesi gereken yan, sokak gösterilerinde kullanılacak "teknik"lerin bir savaş, ayaklanma "teknikleri" gibi sunulması ve yapılanların bir savaşta, bir silahlı ayaklanmada yapıyormuş gibi gösterilmesidir.

Marksizm-leninizmin bilinmesi bir yana, dünya devrimci mücadele tarihinin bile bilinmediği ya da keskin söylemlerle çarpıtıldığı bir süreçte, böylesi keskinlikler, belki birkaç içten ve kararlı insanı boş hayallerle aldatmayı sağlasa bile, her durumda tehlikeli sonuçlara gebe dir.

Son dönemde özellikle Gazi Mahallesi'nde ortaya çıkan birkaç eli silahlı "maskeli"lerin çevrede ve olayları izleyenler arasında yarattığı "sempati" gözönüne alındığında, MLKP'nin bu keskin söyleminin nedeni de kolayca anlaşılabilir. (Bu durumu bildiklerinden kendi insanlarını da "kukuletalı" maskelerle ve hatta yer yer "pompalı" silahlarla donatmaya yönelmişlerdir.)

Herhangi bir "meşru" (ve hatta düzenin yasallığı içinde olan) bir kitle gösterisine polis müdahalesi karşısında gösterilecek kitlesel direniş, hiç tartışmasız, kitlenin savaşkanlığını ve moralini yükselten bir durumdur. Bu kitlesel karşı duruşlarda polisin kullandığı taktik ve tekniklere karşı yöntemler geliştirilmesi de gereklidir. Ancak bu direnişleri, karşı duruşları ortada gerçek bir savaş ya da bir silahlı ayaklanma durumunun "olguları"ymışcasına göstermek, bir yanıyla gerçeğin açık bir çarpıtılması olsa bile, kitlelerin gücünü aşan, onları devletin silahlı

* MLKP'nin geçen yılın sonlarında "yaptığı" ve Temmuz ayında "kamuoyuna" açıklanan "5. Kongre"sinde alınan kararlarda "4. Kongre sonrası yaşadığı ve bütün partiyi derinden etkileyen kritik hatalar, iradesizlikler, başarısızlıklar"a ilişkin şunlar yazıldı:

– Gelişimini 4. Kongre kararları temelinde yönetememe,

– Parti anlayışındaki gelişmeleri pratikleştirmede, partiyi farklı işlevli ve farklı biçimli örgütler ve cepheleer toplama olarak yükseltmede irade birliği zayıflığı, tutukluk ve zikzaklar,

– Partinin politik önderlik ve politik mücadele anlayışının, tarzının uygulanmasında geriye düşüş,

– Manevi birlikte, yoldaş devrimcilik atmosferi ve ilişkilerindeki zayıflama,

– Örgütlülük düzeyinin düşüklüğü,

– Kadro politikasında, ideolojik ve siyasi bakımdan niteliksel gerilemelere uğrayanlarla uzlaşma biçimindeki, parti yaşamını şiddetle etkileyen ağır ha-

talar,

– Politik askeri cepheyle etkili bir politika yapmadaki başarısızlık,

– Değişik cepheleerde büyük emek ve bedellerle kazanılmış kurum ve mevzilerin dağıtılışına müdahale edilmemesi, bunun sorumluluğunu taşıyan tasfiyecilerden hesap sorulmaması,

– Gençlik örgütünün ideolojik çözülüşüne ve örgütsel dağılışına seyirci kalınması."

Bütün bunlar, MLKP'nin "4. Kongre"sinden (2009) bugüne kadar geçen sürede "balon"un nasıl patladığını sergilemektedir.

güçleriyle karşı karşıya getirebilecek olan bir yanılısama üretmesine yol açar.

Bugün, özellikle Gazi Mahallesi'nde sıkça görülmeye başlanan birkaç silahlı "maskeli"yle görünüşte kitlenin "güvenliğini" sağladığı izlenimi uyandırılmaktadır. Daha başka bir ifadeyle, bu birkaç silahlı "maskeli", "silahla kontrol altına alınan" bir "kitle gösterisi" düzenlendiği havası oluşturmaktadır.

Herşeyden önce bu "silahlı-maskeli" birkaç kişinin varlığı, "silahla kontrol alınan bir kitle gösterisi" değildir. Devletin silahlı güçlerinin niteliği, boyutları ve silah kullanma kapasitesi burada hiçbir biçimde gözönüne alınmadığı gibi, içinde yaşanan koşulları ne olduğu da hesaba katılmamaktadır.

Bugün bir iç savaş girişimi ülke çapında pratiğe geçirilmiştir. Uçakların, zırhlı araçların, bombaların vb. kullanıldığı bir iç savaş ortamı bulunmaktadır. Böyle bir ortamda birkaç silahlı-maskeli "kitle koruyucusu" işlevsiz olduğu kadar, silah kullanıldığı koşullarda kitle katliamına bile yol açabilecek özelliklere sahiptir. Ama çok daha önemlisi, herhangi bir kitle gösterisinde ortaya çıkan bir çatışma durumunun, bir "savaş" durumu, bir "silahlı ayaklanma" durumu olarak gösterilmesi ve kitlelere böyle "algı"latılmasıdır. Geçmişte Küçük Armutlu'da ortaya çıkan "kurtarılmış bölge" olayı unutulmamalıdır. Ve yine Gezi Direnişi'nin son günlerinde, Recep Tayyip Erdoğan'ın Taksim Meydanı'ndaki bayrakları "bu paçavraları kaldırım" talimatıyla ortaya çıkan "temizlik" durumu da unutulmamalıdır.

Silahlı devrimci mücadele ile kitle ilişkisi doğrudan doğruya gerilla savaşı temelinde kurulan ve kurulması gereken bir ilişkidir. Gerilla savaşı gelişmemişken, sadece

keskinlik ve ajitasyon uğruna kitleleri yanılarak bir "savaş" havası varmışçasına hareket etmek kitle katliamlarına yol açmaktan başka sonuç vermeyecektir. Bu da kitlenin tümüyle oligarşinin silahlı güçlerinin insafına terk edilmesi demektir.

Bunlar ülkemizde çokça yaşanmıştır. Keskinlik uğruna, keskin gözükerek yeni "kadrolar" sağlama umuduyla pek çok şeyler söylenmiş ve yapılmaya çalışılmıştır. Ama hepsi sonuçsuz kalmıştır. Bütün bu söylemler ve yapılanlar bir süre sonra unutulmuş, söyleyenler ve yapanlar hiçbir özelleştirme yapmaksızın, sanki bir şey olmamışçasına varlıklarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Hayır! Kitleler aldatılmamalıdır. Kitleler, kendi meşruiyeti içinde kendini savunma yol ve araçlarını bulmalı ve kullanmalıdırlar. Sorunumuz, kitlelerin kendi meşruiyeti içinde kendilerini nasıl savunacakları sorunu değildir. Sorun, "illegal" yapıyı legalizmin yarattığı yanılısamalardır. Daha da önemlisi bu yanılısamalarda kullandıkları söylemlerdir. Önemli olan bu söylemlerin gerçek niteliğini insanlara göstermektir. Yine bilinmelidir ki, kitleler uzun süre aldatılamazlar. Er ya da geç legalizmin, oportünizmin gerçek yüzü ortaya çıkacaktır. Ama legalizmin, oportünizmin gerçek yüzü ortaya çıktığında bu yanılısamalara maruz kalmış insanlar sağa sola savrulmuş ve devrimcilere güvenmez hale gelmiş olacaklardır. Legalizmin gerçek yüzünün kendiliğinden ortaya çıkmasını beklemenin bedeli de bu olmaktadır. Bu bedeli ödemek istemiyorsak, legalizmin, oportünizmin gerçek yüzünü teşhir etmeliyiz. Bunun yolu da, onların geliştirdikleri keskin söylemlerin niteliğini ortaya koymaktan geçer.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

